VIII. évfolyam, 40. szám

1952. október 2.

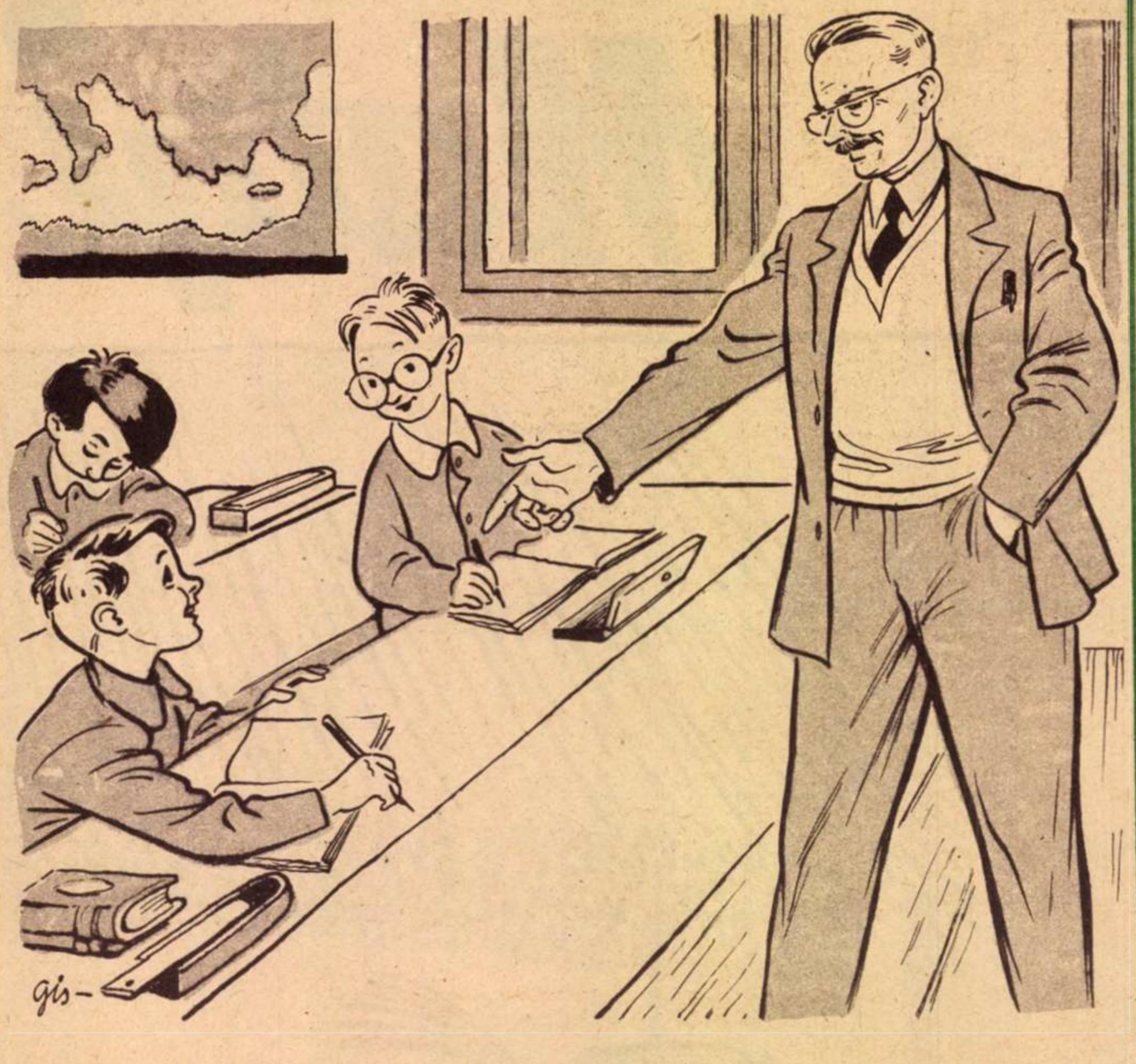
Ludas Matyi

Kulák: Ezt az utolsó kölcsönjegyzőt még megpróbáljuk lebeszélni. Ha ez sem sikerül, akkor sajnos, kivétel nélkül az egész falu jegyzett.

70 fillér

SZÁMTAN ÓRÁN

— Dolgozd ki ezt a példát, Gyuri! Kovács Jánosnak ezerkétszáz forint fizetése van és ezerhatszáz forint Békekölcsönt jegyez. Ez hány százalék?
— Azt hamarjában nem tudom, tanító bácsi kérem, de nagyon szép...

PÉTER ÉS ERZSI

A napokban a lépcsőn találkoztam Péter barátommal.

— Gondterheltnek látszol, — szólítottam meg. — Valami problémád van?

— Húsz forint az egész vagyonom — mondta összeráncolt homlokkal.

— Az nem sok — állapítottam meg.

— Nem — hagyta helyben komoran. — És nincs semmi jövedelmem. Igaz, hogy Erzsinek is van húsz forintja.

— Ki az az Erzsi?

— A menyasszonyom — mondta. — Kettőnknek negyven forintunk van összesen. És Békekölcsönt akarunk jegyezni. Az egész ház jegyez, mi is akarunk.

— Negyven forint kevés — mondtam.

— Majd kitalálunk valamit — mondta Péter és otthagyott.

Másnap megint találkoztam vele.

— Mi újság? — kérdeztem.

— Megvan már az ötven forint — mondta.

— Akkor megvan a jegyzés is!

— Az nincs meg! Mert ahhoz száz forint kell. Honnan lehetne ötven forintot szerezni?

— Sejtelmem sincs róla.

— Pedig már kiterveztük Erzsivel, hogy jövőre a nyereményből kisautót veszünk és együtt fogunk kirándulni...

— Ki az az Erzsi? — kérdeztem tapintatlanul.

— A menyasszonyom — nézett rám sértődötten. — Már mondtam.

Gyorsan bocsánatot kértem és elbúcsúztam.

Ma újra találkoztam Péterrel. Sugárzott az arca.

— Megvan a százforintos jegyzés! — lelkendezett.

— Hogy csináltad? — kérdeztem elismerően.

— Az Erzsinek köszönhetem.

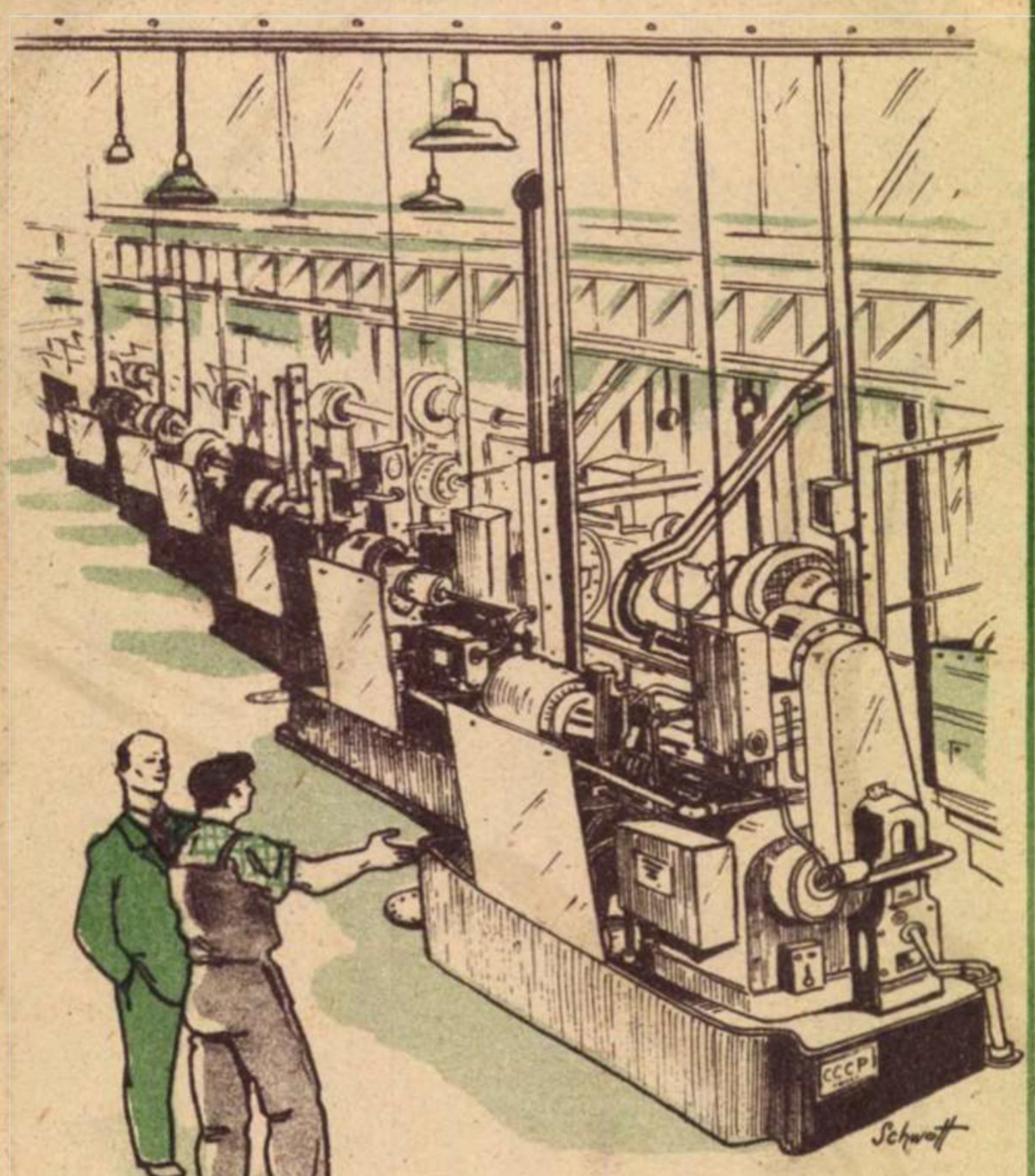
— Ki az az Erzsi? — kérdeztem tapintatlanul.

— Hányszor mondjam még, hogy a menyasszonyom? Kapott ötven forintot az apjától a nyolcadik születésnapjára.

Önérzetesen tette hozzá:

— De megadom neki, mert én is kapok majd pénzt januárban a tizedik születésnapomra.

Látogatás egy szovjet gyárban

— Hányan dolgoznak ebben az üzemben?
— Harmincegyen!
— Harmincegyen?
— Igen! Harminc gép és én.

Interju egy szocdemmel

— Ön szocdem képviselő, ugyebár Wehner úr?

— Az vagyok.

— És ön lesz az úgynevezett európai szén- és acélközösség alelnöke, ugyebár?

— Remélem.

— És hogyan fogja ezt megmagyarázni a munkásoknak, akik megválasztották?

— Ó, nagyon egyszerűen. Azért vállaltam ezt az állást, hogy csökkentsem az amerikai kapitalisták profitját.

— Hogyan?

— Azzal a százalékkal, amit nekem kifizetnek.

Ludas Matyi megmagyarázza

Megtévesztő cikk-cím

A csongrádmegyei „Viharsarok" című lapban ezt a címet olvastuk: „Egyéni gazdálkodók a makói József Attila termelőszövetkezetben." A cím nyomán érdekes leleplezésre számítottunk, arra tudniillik, hogy a tagok miként folytatják a szövetkezeti tömörülés leple alatt régi egyéni gazdálkodásukat. Erről azonban szó sem volt, a riport egyéni gazdálkodók l á t o g a t á s á r ó l számolt be.

Az említett látogatók azóta már valószínűleg csakugyan bent vannak a termelőszövetkezetben. De a cím ettől sem lett jobb, mert akkor már nem egyéni gazdálkodók, hanem termelőszövetkezeti tagok.

Az ezeréves jezsuita rend

A baranyamegyei Dunántúli Napló írja: „A klerikális reakció módszerei rendkívül változatosak, méltóak az alkalmazkodás és szemforgatás évezredes jezsuita hagyományaihoz".

A jezsuita rendet Loyola Ignác alapította, aki mindössze 461 esztendeje született és csak 43 éves korában, 1534-ben szervezte meg rendjét, tehát még 582 esztendő hiányzik ahhoz, hogy a jezsuiták ezerévesek legyenek.

(Ez az elírás azonban nem jelent lényegi tévedést. Ha a jezsuita rend nincs is még ezer esztendős, a klérus szemforgatása jóval több ezeresztendősnél...)

Kérném

Jön a kalauz.

— Kérném a jegyeket!

Kérné? Akkor még ráérek. Hátha nem is fogja kérni. Nyugodtan kibámulok az ablakon.

Mit kertel a kalauz? Ha csakugyan a jegyemre kíváncsi, mondja meg ápertén, hogy kérem a jegyét, mint férfi a férfinak. Még akkor is, ha mind a kalauz, mind az utas nő.

Finom kis rántotta

Egy pesti szerzőnő kis jelenetét láttuk egy vidéki kultúrműsoron. Pesten valószínűleg nem sokan vették volna észre a benne előforduló lapszust, itt azonban a közönség harsányan nevetett rajta.

Mert amikor a jelenetbeli pesti barátnő lelátogat a vidéki traktoroslányhoz, az valami ilyesfélét mond neki:

— Jaj, drága Zsuzsikám, az ebéd még meszi van s te bizonyára éhes vagy. De majd mindjárt hozok be a kotlós alól tojást és készítek neked egy kis rántottát.

Ki merne a pesti Zsuzsának a kotlós alól kiszedett tojásból készült rántottához jóétvágyat kívánni?

S. Z.

A gyerek mindig nyugodt

— Miért vagy úgy megijedve, anyu? Holnap úgyis jön a falradírozó vállalat...

Most már biztos...

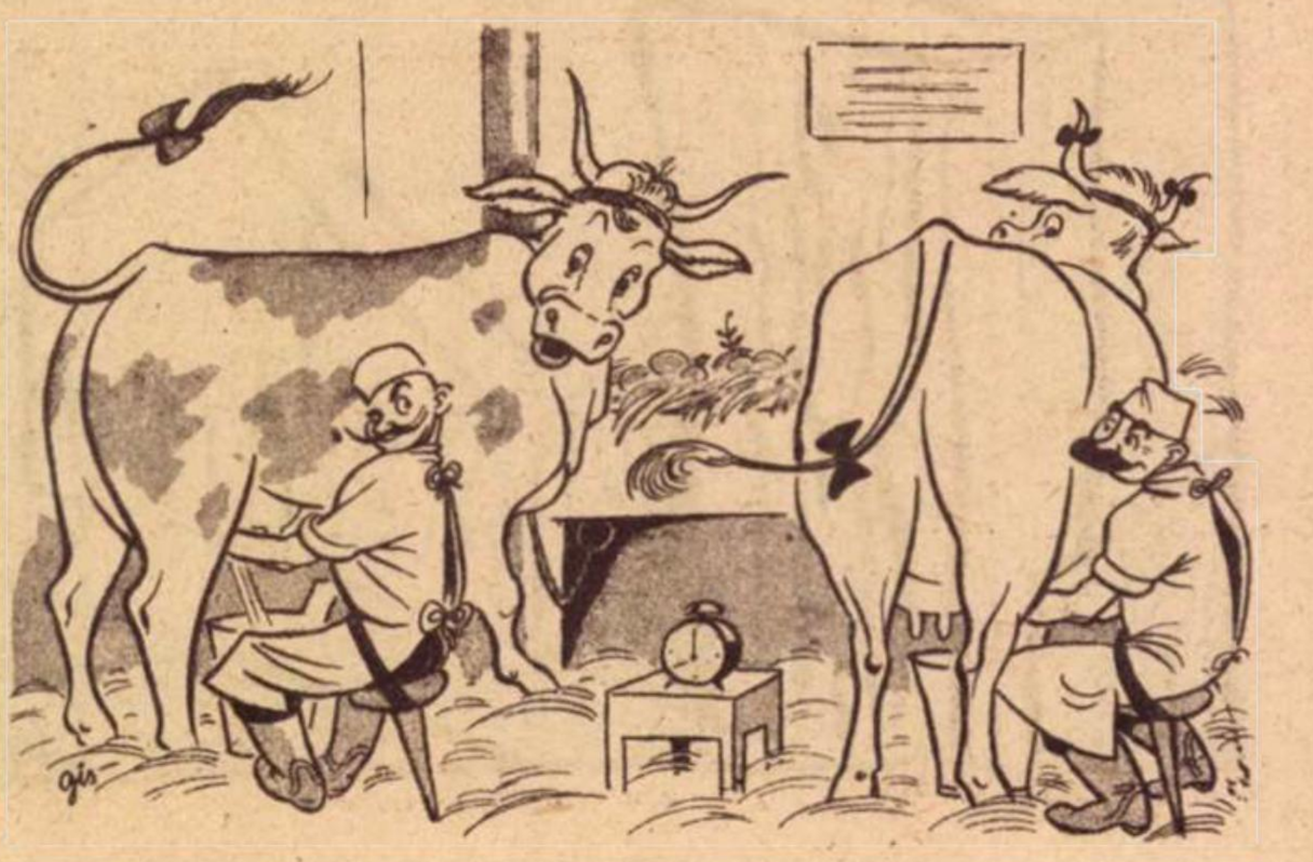
— Most már biztos, hogy itt az ősz, Lajos! Minden textilkirakat tele van nyári anyagokkal.

Ezt is megértük!

Jeges ember: Tessék már venni egy kis jeget...

Fejőgulyásverseny

— Jól kösd fel a fejőszéket, Péter, ha velem versenyzel!

Zelk Zoltán:
Gyermekvers

Anyu, végy egy hegyet nékem,
olyan magasat,
ha elfárad, ráülhessen
csúcsára a nap —
erdejében madár szálljon,
rókakölyök, őzfi játsszon —
olyan hegy legyen!

Aztán végy egy tavat nékem,
de olyan nagyot,
egyik partról a másikra
el nem láthatok.
Hadd bámulják a sirályok,
ha én azon vitorlázok —
olyan tó legyen!

Aztán végy nekem egy rétet,
piros, sárga, kék
virágokkal legyen telis-
teli az a rét —
ahány tücsök, odagyüljön,
hogyha kérem, hegedüljön —
olyan rét legyen!

Ha csak ez a kívánságod,
könnyen tehetem,
meg se veszem, amit kérsz és
mégis megveszem:
tiéd már a Mátra, Börzsöny,
a Balatont néked őrzöm —
s mind a réteket!

Ha tavasz jő, hoz új zöldet,
a tél zuzmarát,
hogyha zöldben, ha ezüstben,
tiéd minden ág —
tiéd mind a kert, a lanka,
cinke, rigó, búbosbanka
s mennyi szép madár!

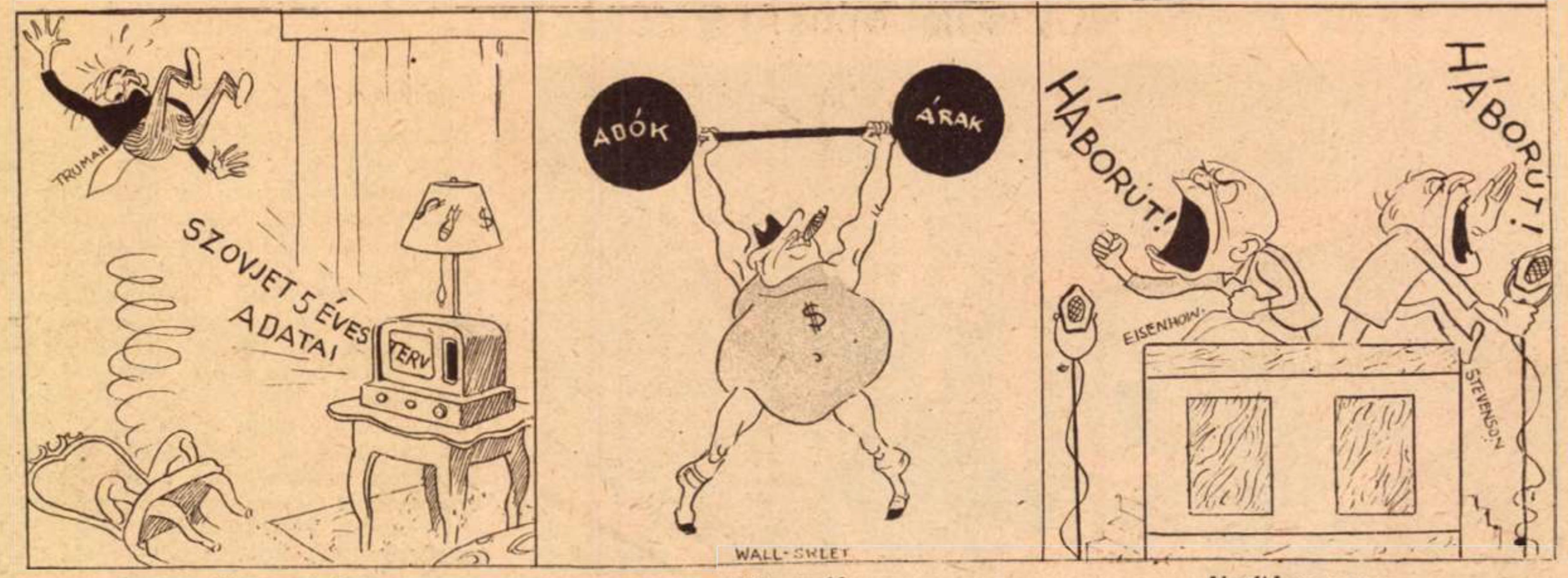
Öreg folyó jár dúdolva
parti fák alatt,
bukfencezik kövön, sziklán
sok kicsiny patak —
szólj nekik! Csak arra várnak,
s mintha volna kezes nyájad:
mind hozzád szalad!
Mind hozzád szalad!

„Intézkedés történt az Anyagbeszerzés megerősítésére"

Ahogy azt a rajzoló elképzeli.

Amerikai sportok

Magasugrás | **Súlyemelés** | **Uszító-verseny**

Még a színvak is látja,

csak a helyi tanács nem, hogyan törik a kukoricát feketén — Fejér megyében.

Ezt ide, azt oda . . .

Szabó nevű barátommal együtt üdültem. Egyik délután, baráti beszélgetés közben Szabó eldicsekedett sakktudományával. Finoman értésemre adta, hogy ő majdnem Szabó László. (Szabó Bélának hívják.) Dühösen feleltem:

— Akkor én egy Aljechin vagyok!

Leültünk egy sakkasztalhoz. Alighogy hozzákezdtünk, megjelent Kocog bácsi, az ott üdülő sztahanovista vájár és beszegődött hozzánk kibicnek. Szabó minden egyes lépésnél hosszú ideig gondolkozott, fejét tenyerébe hajtva. Ilyenkor Kocog bácsit figyeltem, aki ide-oda topogott idegességében, majd elkezdett önmagának beszélni, hogy izé, nyugatindiai védelem, hogyismondjamcsak macedóniai támadás, sóhajtozott, jeleket adott. Kezdett kialakulni a parti.

Egyszercsak Kocog bácsin hirtelen kitört a sakkománia. Engem arrébb lökött, lecsapott a figurákra és közben hörögve mondta:

— Ezt ide, azt oda, azt ide, azt oda... és matt!

Amikor a mattolás kéjéből magához tért, hebegett valamit, hogy nem akarta, de egy zsiger megrándult a jobbkarjában és neki arrébb kellett tenni a figurát, ha akarta, ha nem. Aztán arról dadogott, hogy neki sürgősen mennie kell, mert várják a platánfa alatt... Karjait bocsánatkérően lengetve eltűnt. Én egy kicsit dühös voltam, de megbocsájtottam neki. Tudom mi az az átkos szenvedély.

Újra elkezdtünk egy játszmát. No, most majd megtudjuk ki a jobb? De már ott is volt mellettünk Hajdu Gáspár, Biharnagybajomból. Figyelmeztettem:

— Kibic ne szóljon közbe!

Hajdu bólintott. Sakkoztunk. Hajdu nem szólt egyetlen egy árva szót sem, csak állt, állt, és szemezett a királynőmmel. Minden jól és rendben ment volna, csak Hajdu idegesített, aki úgy állt mellettem, mint egy zsandár az apagyilkos mellett. Szobornak is beállhatott volna. Még a lélekzetét se hallottam, csak éreztem, hogy figyel, figyel...

Hirtelen rajta is úrrá lett a szenvedély. Lehajolt és elkezdte rakosgatni a figurákat:

— Ezt ide, azt oda, azt ide, azt oda... és matt!

— Ez már mégiscsak sok! — kiáltottam dühösen. — Egy nyavalyás partit nem tudunk lejátszani!

— Nem tehetek róla! — siránkozott Hajdu, — meg kellett tennem, mert már nem bírtam nézni, hogy annyit tetszik vacakolni azzal a futárral...

— Még egy őrült! — állapítottam meg magamban.

Amikor Hajdu eltűnt a látóhatárról, hozzákezdtünk a harmadik sakkpartihoz, hogy eldöntsük: Szabó-e a Szabó?

Elkezdtünk sakkozni. Pár lépés után elvesztettem a bástyámat. Szabó nyeregben ült, azaz karosszékben, de úgy ült ott, mint egy világhírű sakkozó lovasszobra. Nekem azonban egy zseniális lépés jutott az eszembe, csak úgy eszembe jutott, hogy...

— Ezt ide, azt oda, ezt ide, azt oda... és matt!

De ezt nem én mondtam, hanem Gyula a pincér. aki félkézzel tányérokat egyensúlyozott... Elrohant mellettünk, de futás közben hozzánk ugrott és villámgyorsan befejezte a partit, aztán büszkélkedve, kidüllesztett mellel kérdezte:

— Elszaladtam a tábla mellett és egy pillanat alatt láttam a megoldást... Mit szóltok hozzá elvtársak?...

Csomagoltunk és hazautaztunk. Bezárkóztunk a spájzba, az ajtó elé odahúztuk a stelázsit, de óvatosságból az ajtó elé patkányfogót állítottunk és az ajtóra halálfejet festettünk a megfelelő lábszárcsontokkal. Alatta ez a felírás:

Vigyázat, a küszöb alá van aknázva!

Szeretnénk végre lejátszani egy parti sakkot.

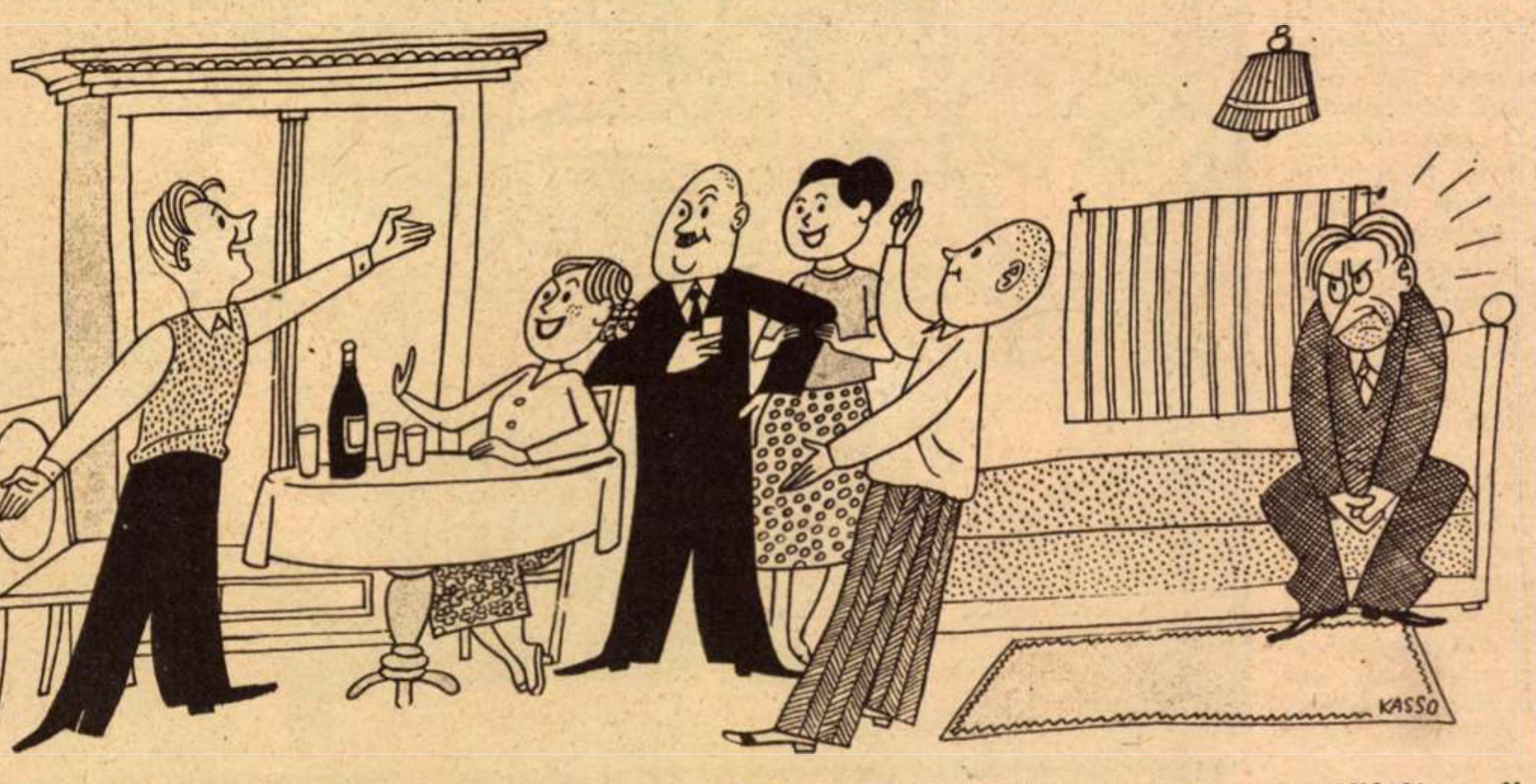
Mikes György

Tizenkilenc és félmillió pirula

Lapierre Pennsylvániában tanuló francia egyetemi hallgató írja a Le Monde-ban, hogy Norman Vincent Peale lelkész évvégi bizonyítványkiosztáskor beszédet mondott. Peale közölte beszédében, hogy minden este tizenkilenc és félmillió pirula kell ahhoz, hogy Amerika elaludjék, tízszer annyi, mint 1935-ben.

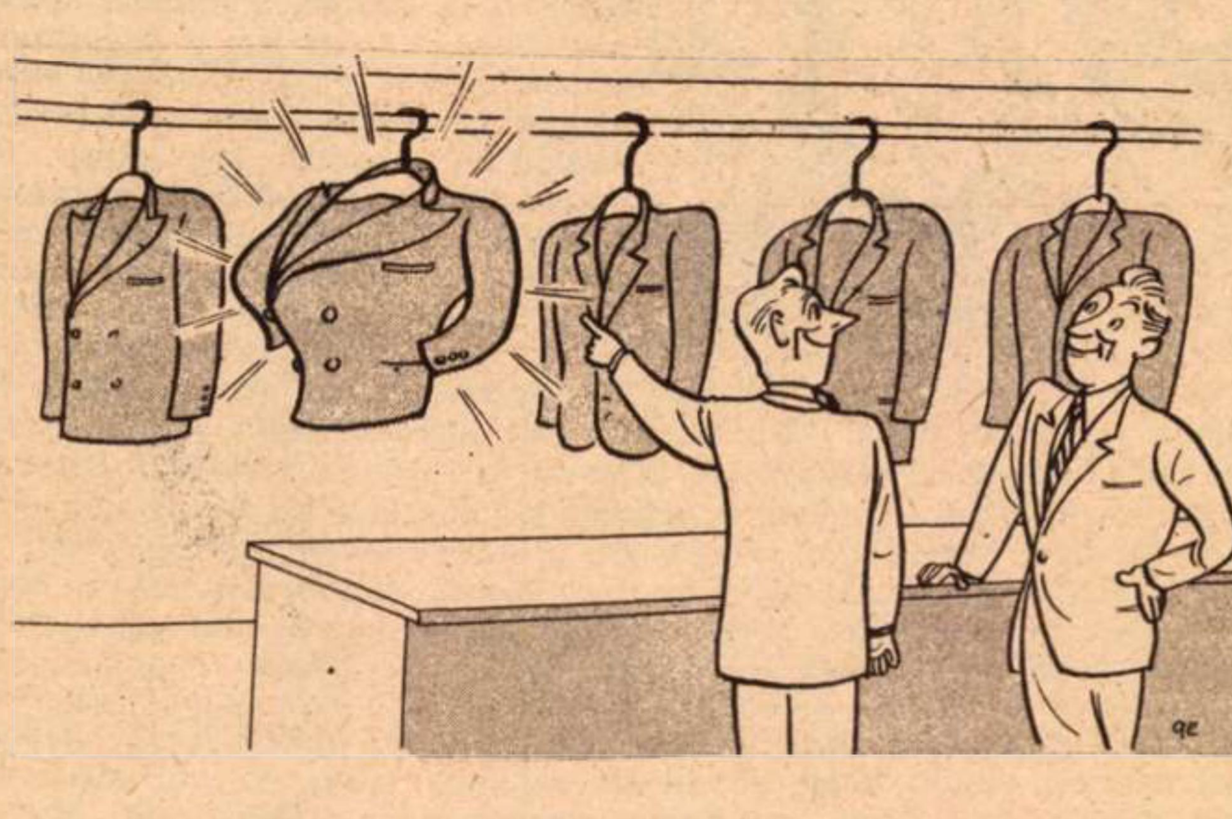
Amerika nem tud aludni. Az amerikaiak álmatlansága nem velük született, hanem szerzett. Amerika nem tud aludni, mert nem hagyják aludni. Amikor a sokat emlegetett átlagamerikai lefekszik ágyába, vagy, ha az nincs neki, megszokott padjára a Central Parkban, amelyen aludni minden szabad amerikai munkanélküli polgárnak joga van, ameddig a rendőr el nem kergeti onnan — amikor tehát az átlagamerikai lefekszik arra a pihenőhelyre, amely rendelkezésére áll és lehunyja szemét, egyszerre megrohanják a gondolatok, amelyeket nappal az amerikai sajtó és az amerikai politikusok harsognak a fülébe. Ezek a gondolatok a háború és a pusztulás körül forognak; addig forognak a gondolatok a háború és pusztulás körül, míg a hisztériába kergetett szerencsétlen átlagamerikai elkezd az ágyában forogni. A háborús hisztéria, amely előbb a tébolyba, majd a halálba kergette Forrestalt, most az amerikai tömegekből szedi áldozatait. Nem tudnak aludni éjjel: és nappal megtelnek a különböző ideg-, hidegvíz- és elmegyógyintézetek. Tizenkilenc és félmillió pirula kell esténként ahhoz, hogy Amerika úgy-ahogy elaludjék. Persze vissza lehetne adni Amerika nyugalmát pirulák nélkül is. Egyszerűen abba kellene hagyni a tébolyult háborús uszítást.

Aki kimaradt belőle

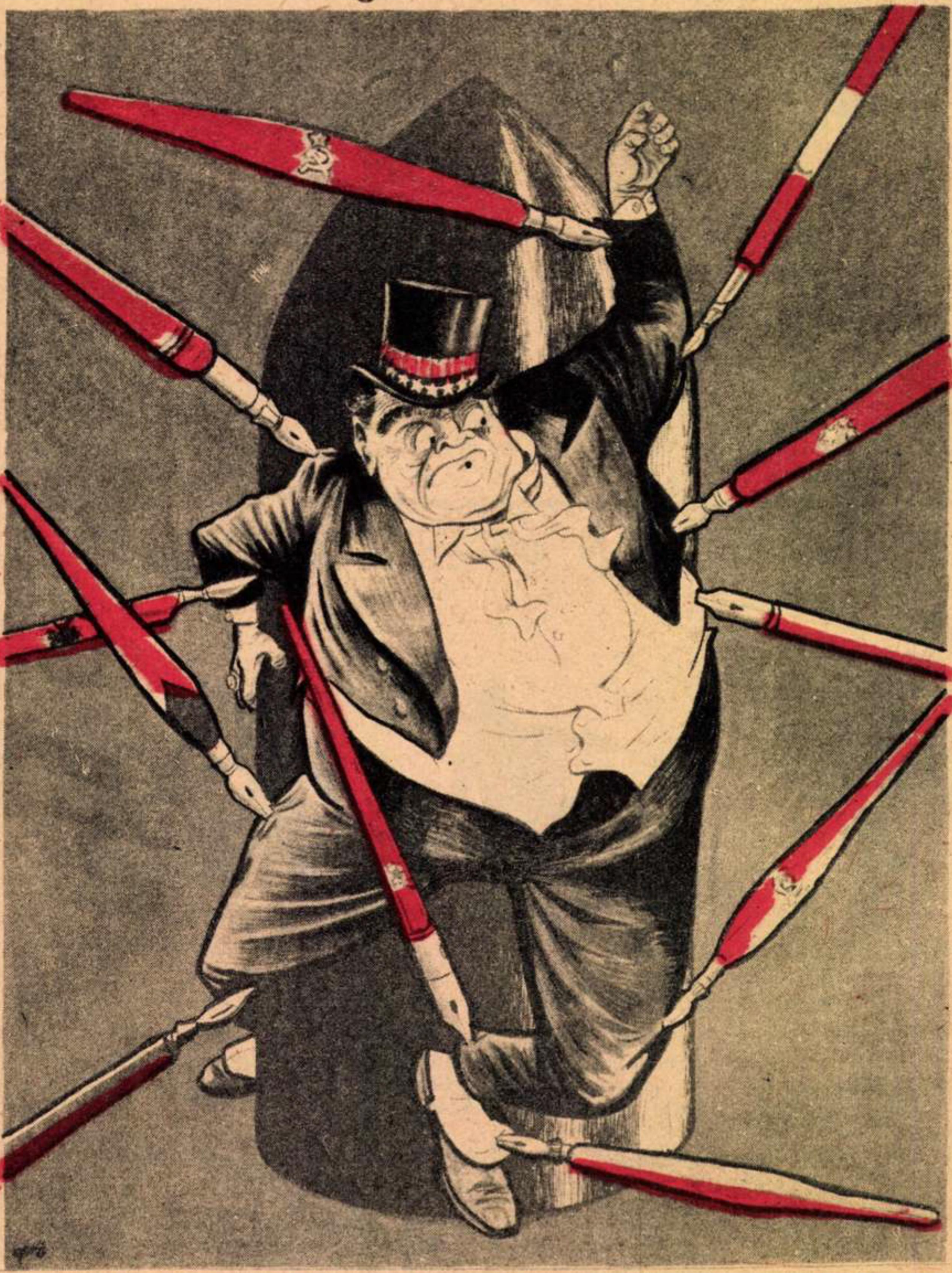
A búbánatos ember a rekamién: Hogy lehetne valami új témát indítani? Már egy félórája arról beszélnek, hogy mit vesznek azon a pénzen, amit a Békekölcsön-húzáson nyertek, én meg nem szólhatok hozzá, mert nincs kötvényem...

Nagy sikert arattak a magyar ruhák a LIPCSEI VÁSÁRON

— Mi történt ezzel a ruhával, kartárs?
— Büszke! Az unokaöccse az a zakó, amelyik a Lipcsei Vásáron a legnagyobb sikert aratta...

A békealáírók megfékezik a háborús uszítókat!

(Gerő Sándor plakátterve az „5 éves terv" kiállításról.)

Az atlanti nagyáruház nyugatnémetországi fiókja

Csábító üzletvezető — kevésbbé csábító reklám.

Reggel a kapu alatt

— Mi ez a csődület már megint? Én nem értem, milyenek az emberek! Ha valaki megáll, mindjárt tízen állnak körülötte, ni, hogy bámészkodnak ottan, ahelyett, hogy mennének fel egyenesen a munkahelyükre úgy, mint én, aki nem vagyok kíváncsi vénasszony, engedjenek csak egy kicsit oda, táguljanak már egy kicsit. Nem hallják, a fülükön ülnek? Csak bámészkodnak itten, mint az izé, a hogyishívják, engedjenek már oda no. Nem ér rá mindenki bámészkodni úgy, mint maguk, én sietek. nekem ezer dolgom van és egyáltalán mit tudnak így nézni, ilyen mereven korán reggel, ja, a Békekölcsön-nyertesek, hát igen, nem mondom, az érdekli az embert, de mit kell azon annyit nézni, az ember megnézi, hogy ki van-e írva a neve, az egy pillanat, hiszen mindenki tudja a saját nevét, egy pillanat alatt tisztázza, hogy nyert-e vagy nem nyert és kész, megy tovább. Bár szerintem az igazi műértők másképpen csinálják, otthon munkaidő után szép kényelmesen nekikönyökölnek az ujságnak, az a passzió, gusztálni, szépen egyenként, az a sport, te nézed a számokat feleség, én a kötvényeket, vagy megfordítva, te nézed a kötvényeket asszony, én az ujságot, kinek milyen a gusztusa, így kell azt csinálni, ahogy én, no, engedjenek már oda, egy félórája itt állok és nem tudok odaférni, hát hallottak már ilyent? Azt hiszi szaktárs, hogy üveges a papája, én igazán nem is értem, hogy némelyik ember milyen, engedjen már oda, más is akar! Na végre! Mi ez? Kovács János ezer forint? De hiszen ez én vagyok! És milyen szépen kipingálták! A cő betű különösen sikerült! De az ó se kutya! Igazi művész volt, aki csinálta! És milyen jól rímel! Kovács János — ezer forint! Hogy odapászol! Hiába, nagyon gusztusosan megcsinálták, el tudnám reggelig nézni. De mit lökdösnek, szaktársak, meg kell ezt alaposan nézni, egy kicsivel megértőbbek lehetnének! Mit? Hogy már egy félórája nézem? Ugyan kérem, alig tíz perce, hogy ideálltam...

Fehér Klára: Gombostű

1.

Tizenhárom esztendős korom óta nem hordok térdzoknit, éppen ezért meglepett és örömmel töltött el a Budapesti Harisnyagyár kedves meglepetése. Harmincnyolcas lábra való barna csipkeharisnyát vásároltam az egyik Röltex-boltban. Kifizettem, hazavittem, megsütöttem... azaz, bár inkább megsütöttem és megettem volna. Én ehelyett balgán felhúztam a lábamra és akkor derült ki, hogy csak térdig ér. Nem akarok rosszindulatú lenni — nem mind a kettő ért térdig, csak az egyik. A másik félpár térden felül három centiméterrel felért. Őszintén meglepődtem. Ilyen fiatalnak néz engem a Budapesti Harisnyagyár? Vagy ilyen edzettnek, hogy esős és hűvös őszi napokon is szeretek csupasz térddel járni? És ennyire bíznak a humorérzékemben? Hiszen ha ez így folytatódik, akkor egy szép napon az ember megvásárol egy méterrudat és mire hazaviszi kiderül, hogy az csak kilencven centiméter! Ugyanilyen alapon a Karenina Anna közepéből hiányozhat egy fejezet, és a zsemlyéből a bele. Én mindenesetre köszönöm a személyemnek szóló bókot, de mégis kérnem kell a bölcs és derék férfiút (mert nő, aki maga is harisnyát visel, nem vetemedhetett erre) — hogy máskor adja meg a harisnyának, ami a harisnyáé, gondoljon arra, hogy a vevő lábának esetleg nemcak bokája és térde, hanem szára is van. És esetleg azt takarni is akarja.

2.

Felszállnék a hatosra a Rákóczi-út sarkán. Előttem kapaszkodik fel egy idős, kövér, sánta nő. Udvariasan félreállok, ebben a pillanatban megjelenik barátnőnk, egy óriásit lök és furakodik előre. Véletlenül ráérek, kiszámítom, hogy akár a következő villamossal is mehetnék, de most már nem engedem a nőt. Hirtelen lépéssel felszállok az orra előtt.

— Befelé, tessék bemenni — üvölti — mások is fel akarnak szállni. Odébb lépek, mire felszáll és pofátlanul elállja az egész perronajtót, úgy, hogy most már végleg se ki, se be. Nézem őt szeretettel. Testes, negyven év körüli nő (jóindulatúan saccolva) szőkésbarna a haja, körös-körül simán felcsavarva. Pepita kosztümöt visel, piroskockás blúzzal. Könyökével jókora ütéseket ad le minden irányban. A Wesselényi-utcánál nem bírom tovább. Megszólítom:

— Asszonyom, én ismerem önt.

Egyszerre csupa nyájasság lesz.

— Nemde Pécelről?

— Nem — felelem úgy, hogy az egész perron hallja — nem Pécelről, ismerem, hanem ezt a típust ismerem. Az ilyen alakokat ismerem, akik tolakodnak, furakodnak, belerúgnak más emberbe, az ajtóban elállják a helyet. Krokit akarok írni önről, sőt mitöbb, szatirikus regényt. Tudni akarom, hogy milyen pocsékul végzi a munkáját, veri a gyerekeit, lyukas zokniban járatja a férjét. A nevét akarom tudni önnek, asszonyom.

A pepitakosztümös elvörösödött.

— Még mit nem — és azzal lelépett a villamosról. Ha a személyleírás után valaki Pécelen felismerné, kérem, közölje velem a címét. Örökké hálás leszek.

3.

Budapesten, a hetedik kerületben van egy tejfiók. Naponta bejárok ide, tejet vásárolni. Az üzlet nem sokat változott — a kirakatnak támasztott hirdetőtábla szövege annál többet.

1950. szeptemberében:

JEGYET SZEPT 25 után nem veszek át!

1951. szeptemberében:

JEGYET SZEPT 26-ig leadni!

1952. szeptemberében:

Felkérem igen tisztelt Vevőimet, hogy a csecsemők részére kiutalt különleges (ACSI) tejutalványokat f. h. 28-ig leadni szíveskedjenek.

Két tudós Amerikában

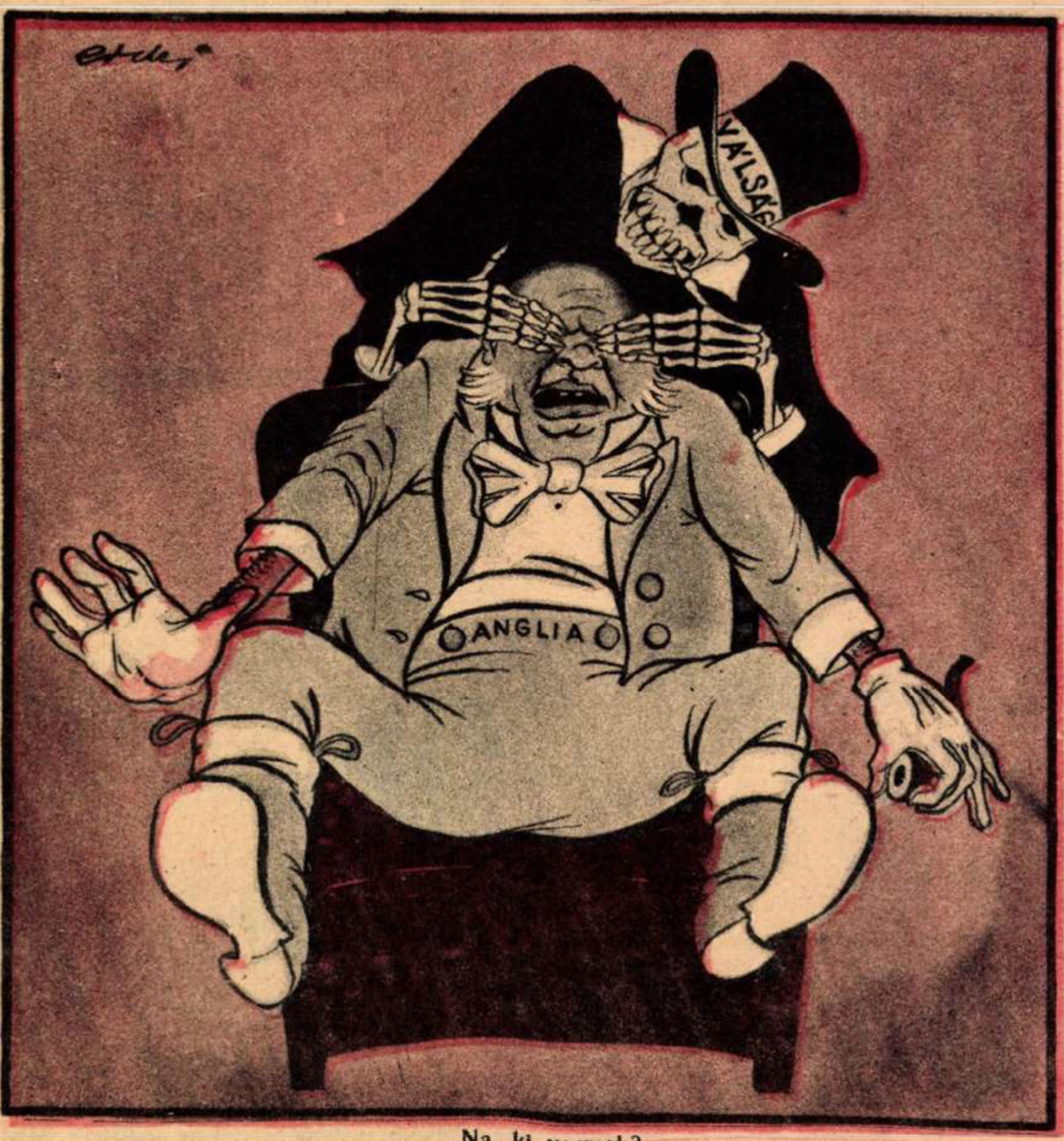

Aki szérumok előállításával foglalkozik a kórokozó bacilusok ellen.

Aki kórokozó bacilusok előállításával foglalkozik a népek ellen.

Kedves meglepetés

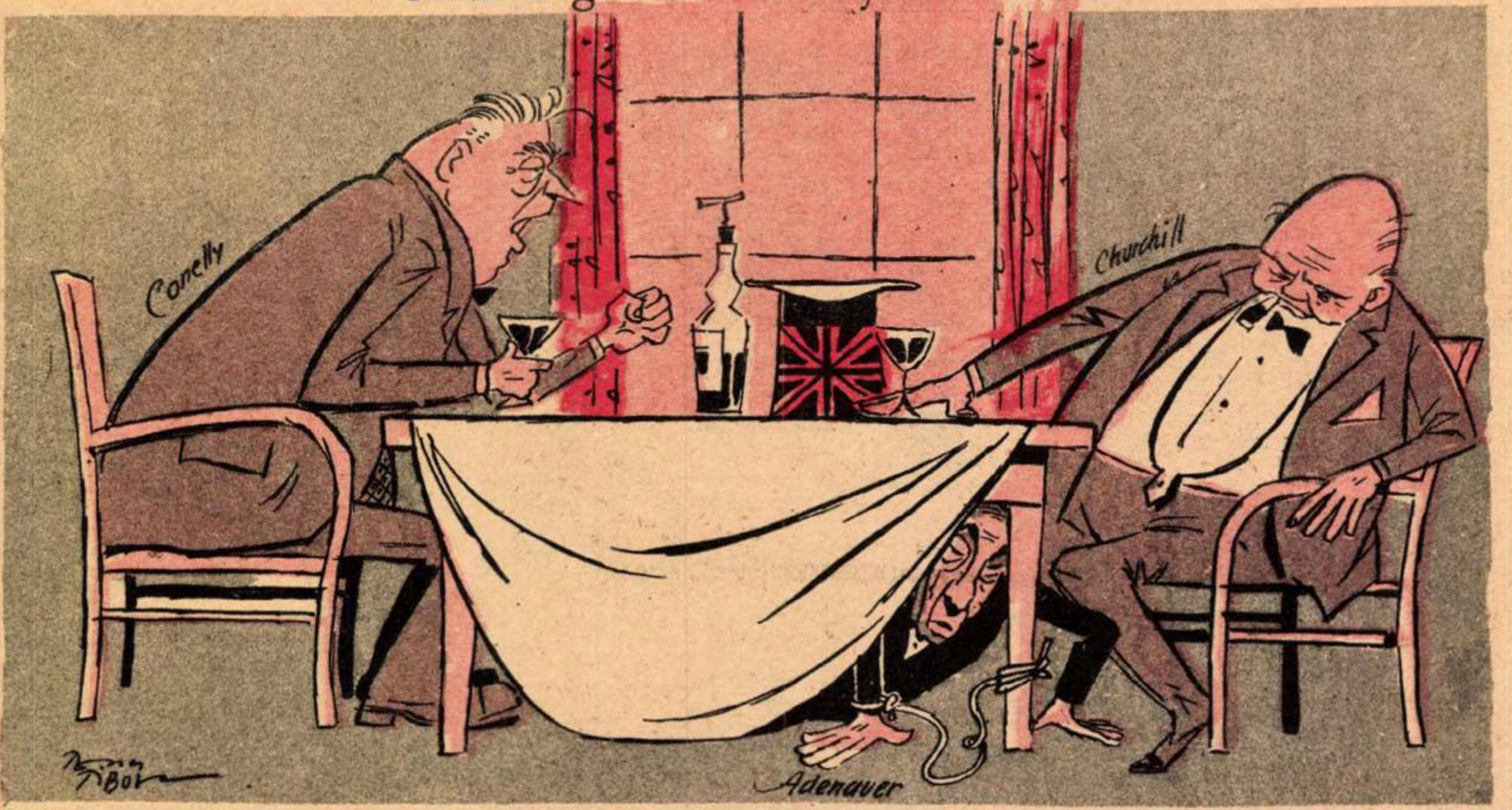
Na, ki vagyok?

Diplomagyár New Yorkban

— A félhülye fiamnak vettem ezt a doktori diplomát százhúsz dollárért.
— Ajaj, akkor az én fiam diplomája kétszáznegyven dollárba fog kerülni, mert az egész hülye!

Bonni meghívás — bonyodalmakkal

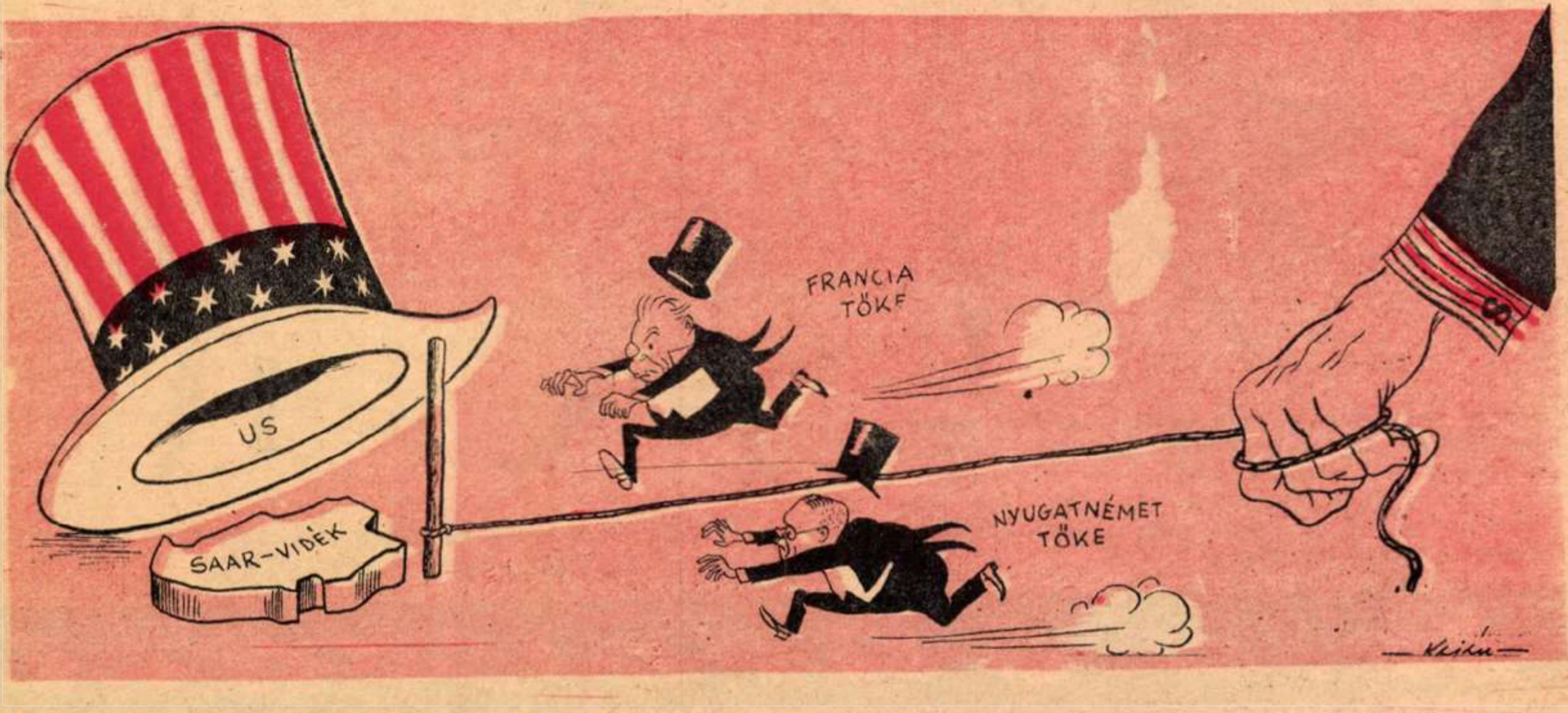
— Mondja Mr. Connelly, csak nem Adenauer van itt az asztal alatt?
— De ő! Megbüntettük, mert nem tudta megakadályozni a Német Demokratikus Köztársaság küldöttségének bonni fogadását...

Jeruzsálemben

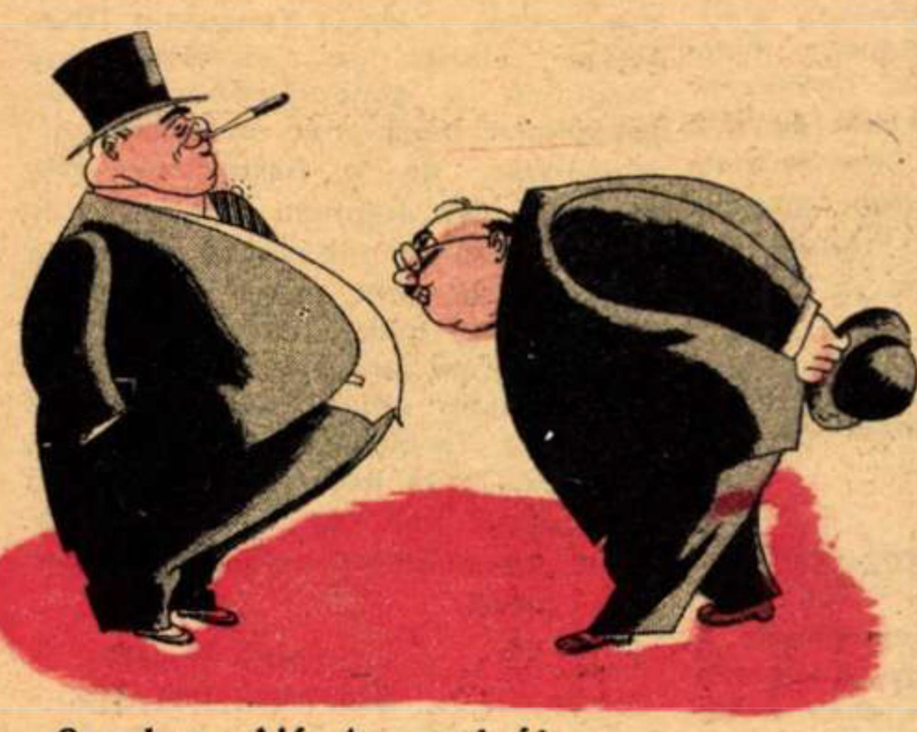

— Nem mondom, szép távolság... De menynyivel messzebb vagyunk mi attól, hogy örüljünk a legújabban itt épített amerikai támaszpontoknak!

A Saar-vidék „európaizálása"

A szociáldemokrácia nemzetközi köszöntése

Szocdem: Alázatos szolgája...

Szenzációs újítás! A levelezőlapon termeszthető szamóca!

Vagy csak rajzolónk értette félre a Magyar Nemzet szeptember 14-i apróhirdetését, amely így hangzik:

„Szamóca - palántát levelezőlapra azonnal szállítok. III. k. Toboz-u. 16. Kovács"

KOSSUTH-ANEKDOTÁK

Tóth Béla gyűjtéséből

Kossuth és a dohányzás

Kossuth egyike volt a legerősebb dohányosoknak. Alig szívta ki egyik cigarettáját, már a másikat csavarta és rágyujtott. Mikor íróasztalánál dolgozott, rendszerint csak annyit szünetelt, míg újabb cigarettára gyujtott. Egyszer meg is kérdezték tőle, mióta dohányzik. Ekkor mondta el a következőket:

— Bizony, az én dohányzásomnak története van. Hetvennégy éve annak már, hogy én dohányzom. (Ez kilencvenedik születésnapja alkalmával volt.) Tizenhét éves voltam, amikor édesatyám vakációra hazavitt. Útközben a kocsin elővettem a pipámat s kérdém:

— Édesapám, szabad rágyujtanom?

— Hát már pipázol? — kérdezte jóatyám.

— Igen.

— Akkor hát gyujts rá!

És én szívom azóta. Ha jól emlékszem, — mondá mosolyogva — Voltaire írja valahol, hogy a dohányzás méreg. Lehet, hogy igaza van, de én úgy veszem észre, hogy nagyon lassú méreg. De csakugyan van az én pipázásomnak története. Az 1836-ik országgyűlésen „divatba" jöttem, tetszik tudni, ezen a világon mindennek divatba kell jönni. Úgy voltam akkor én. Mint ilyen divatbajött embernek aztán csináltatott minden vármegye követe egy pipát, melyre ez volt vésve: „Deák Ferenc — Kossuth Lajosnak, Fáy András — Kossuth Lajosnak, Bezerédj István — Kossuth Lajosnak" és tovább az összes megyék követei. Mikor aztán az osztrák kormány engem kosztyára fogott, összes írományaimat lefoglalták, holmijaimat elkobozták és szétszórták. Ekkor kallódtak el pipáim is, mert mikor kijöttem a fogságból, nem volt meg belőlük egy sem. Pedig az igazán szép kollekció volt. Amikor engem az „isten szeménél" Budán elfogtak (hej, nem jól őrzött meg ez a „szem") és lehozták onnan, hát pipa volt a számban s nem tiltották el a dohányzást. Szívtam is teljesen zavartalanul, míg egyszer eszembe nem jutott, hogy szivart hozassak. Az őrsparancsnoknak, gondolom, Sebesnek hívták, magyar ember volt, adtam egy ezüst huszast és kértem, hozasson szivart. Rámnéz, visszaadja a huszast s nagy fontoskodó fejcsóválással mondá: „Hja, már az nem lehet". Kérdém, miért nem. „Tetszik tudni, azt, hogy én katonaember vagyok. Nekem a rendeletekhez kell magamat tartanom. Az úr dohányozhat, de nem szivarozhat." Ritkán jöttem életemben méregbe kicsi okok miatt, de akkor nagyon dühös lettem. Megmagyaráztam a parancsnoknak tövi-ről-hegyire, hogy ha édesanyáméktól küldenek szivart; vagy én bizonyos helyről akarok hozatni, azt megtilthatja, ahhoz joga van. De már ahhoz nincs joga, hogy én arra kérem, hozasson ő nekem szivart s vétesse azt tetszés szerint bármely boltban. Ezt a kérésemet nincs joga megtagadni. De hát nem lehetett kapacitálni. Nahát, nem adnak szivart? — kérdem. — Nem. Nesztek hát ez is. S ezzel a falhoz vágtam a pipát is. Ha nem adtok szivart, hát dohányozni sem fogok és nem dohányoztam két és fél évig. Mikor aztán meguntak fogva tartani és kieresztettek és én hazamentem az én édes jó anyámhoz, az első kérésem az volt, adjatok egy szivart. És azóta dohányzom megállás nélkül. Ez az én dohányzásom története.

Ha különb . . .

Jelentik Kossuthnak, hogy G. mágnás nem fogad el beszállásolást, mert azt mondja, ő különb ember a többinél.

Ha különb ember, akkor szállásoljanak be hozzá kétannyit, — parancsolá Kossuth. És úgy is történt.

Jókai „hegedűje"

Kossuth Lajos beszélte, hogy egyszer cigánybanda tévedt Turinba, s a prímás kérdezte a kormányzótól, elfogadná-e tisztelgésüket. Kossuth azt üzente, hogy szívesen látja, de hagyják otthon a hegedűket. Jókai ezt tudta, s amikor Olaszországba utazott, elkerülte Kossuthot, amit itthon szemére vetettek. Jókai úgy vágta ki magát, hogy elmondta a cigányok esetét, s hozzátette:

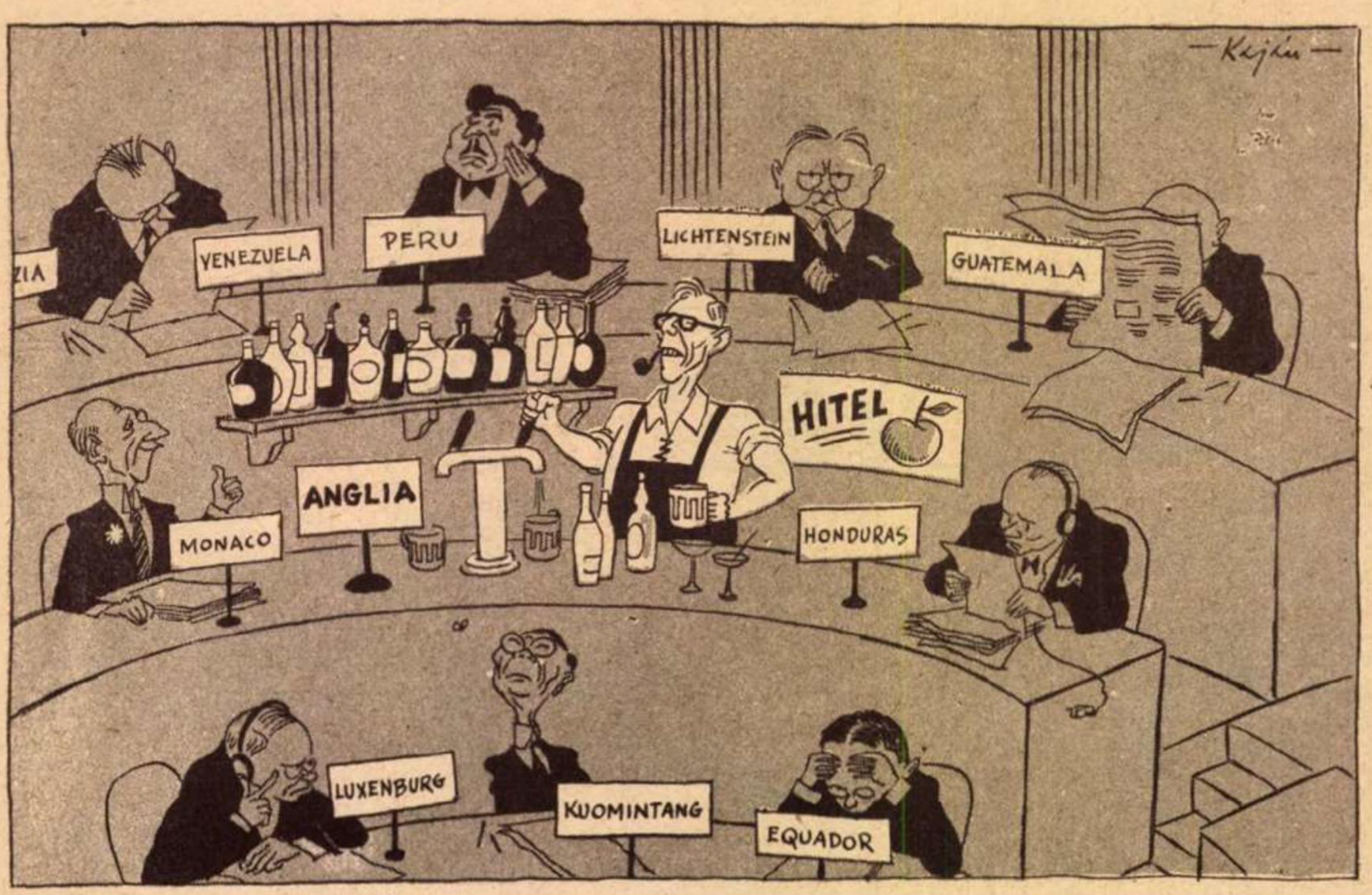
— Nem mentem hozzá, mert nem hagyhattam otthon a — hegedűmet. (Kossuth beszélte Hermann Ottónénak.)

A Tisza szabályozása

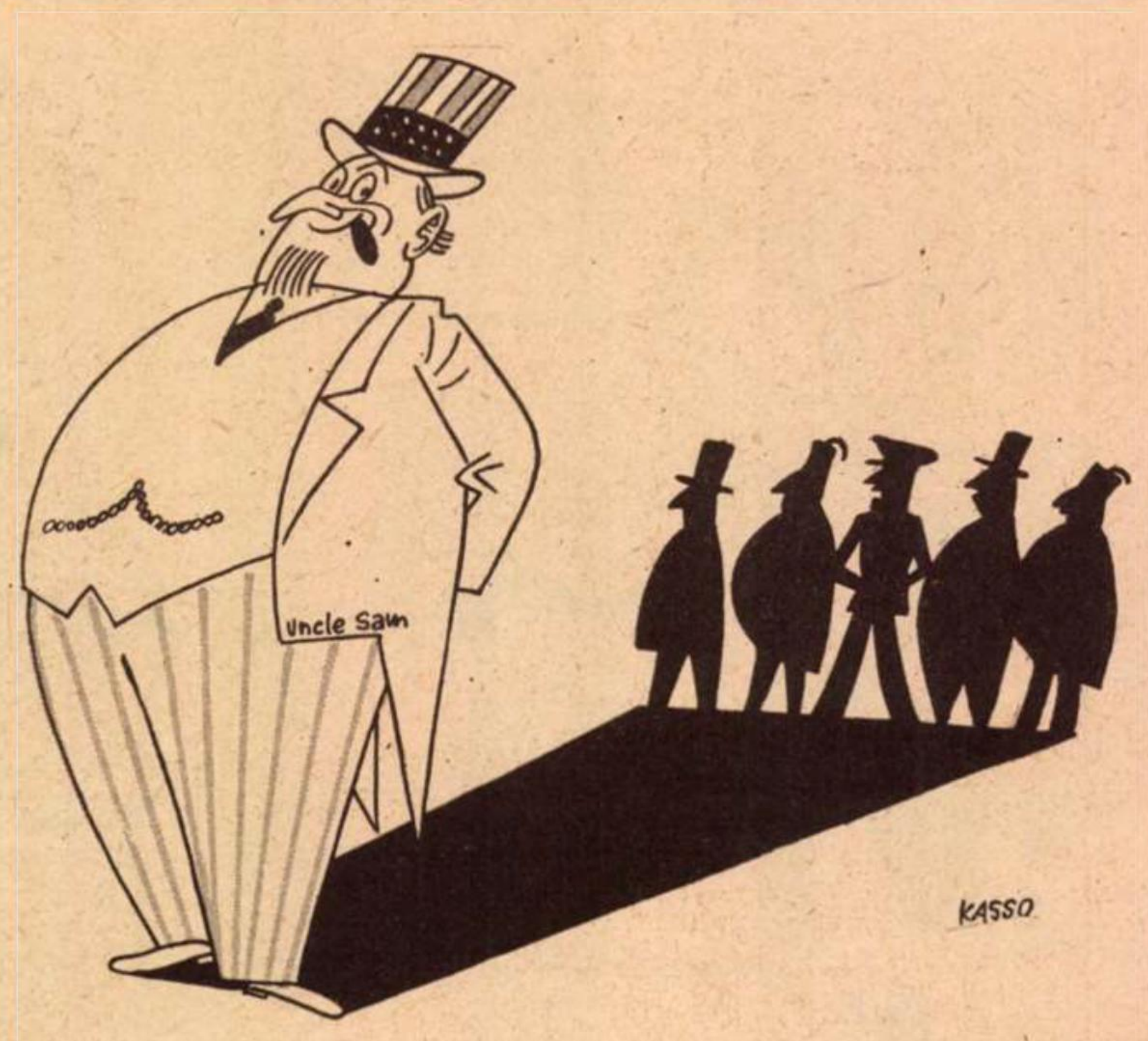
Kossuth Lajos turini kis házának szobájában társalgott egynéhány magyarral. A Tisza-szabályozás került szóba, mert akkor kezdték Szegedet rekonstruálni. Kossuth kifejtette a Tisza szabályozásának hiányait, kimutatta, hogy lehetetlen a jelenlegi szabályozási rendszer mellett az Alsó-Tiszán annyi víznek lefolyni, amenynyi a Felső-Tiszából aláömlik. Végezetül elmosolyodott s mondá:

— Hja, ki tehet róla, ha bizonyos szakértők is csak úgy gondolkodnak, mint az egyszeri baka, aki fent a Duna eredeténél sapkájával betömte a forrást és büszkén mormogta maga elé: — No, ugyancsak fognak odahaza Dunaföldváron csodálkozni, hogy egyszerre csak kiszáradt a Duna.

Angol ENSZ-diplomaták szeszesitalokkal üzérkednek

AZ EGYIPTOMI ÁRNYÉKKORMÁNY

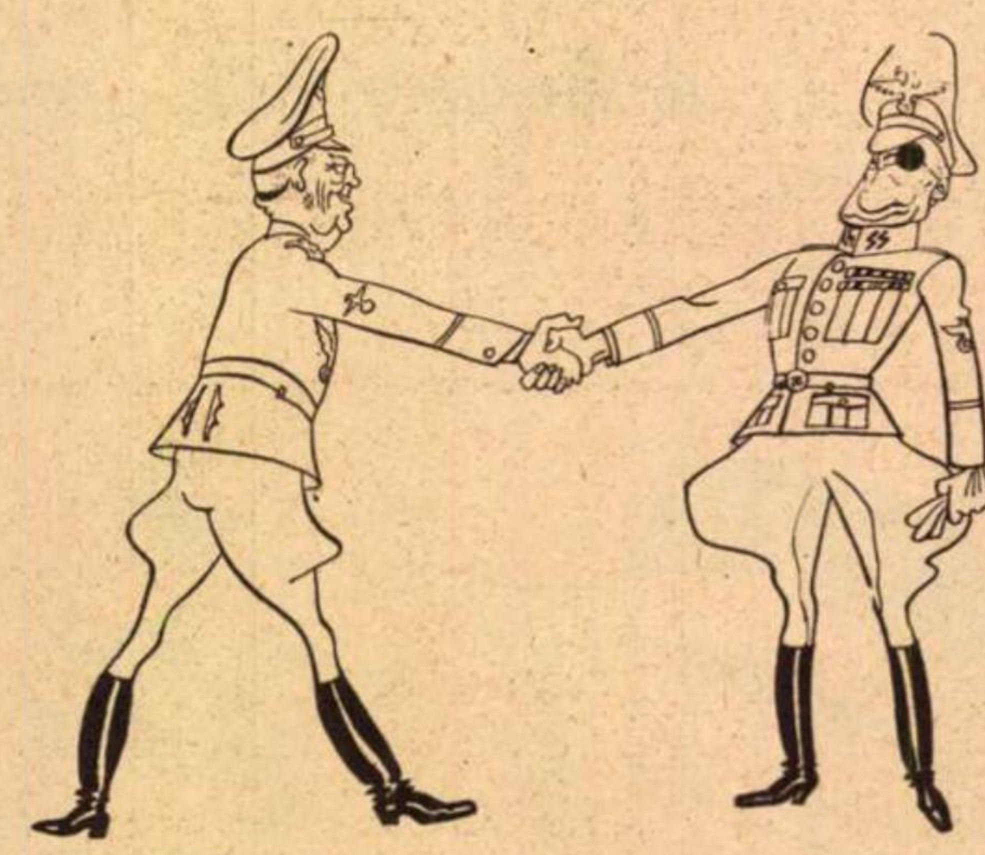

A délkoreai főhadiszálláson

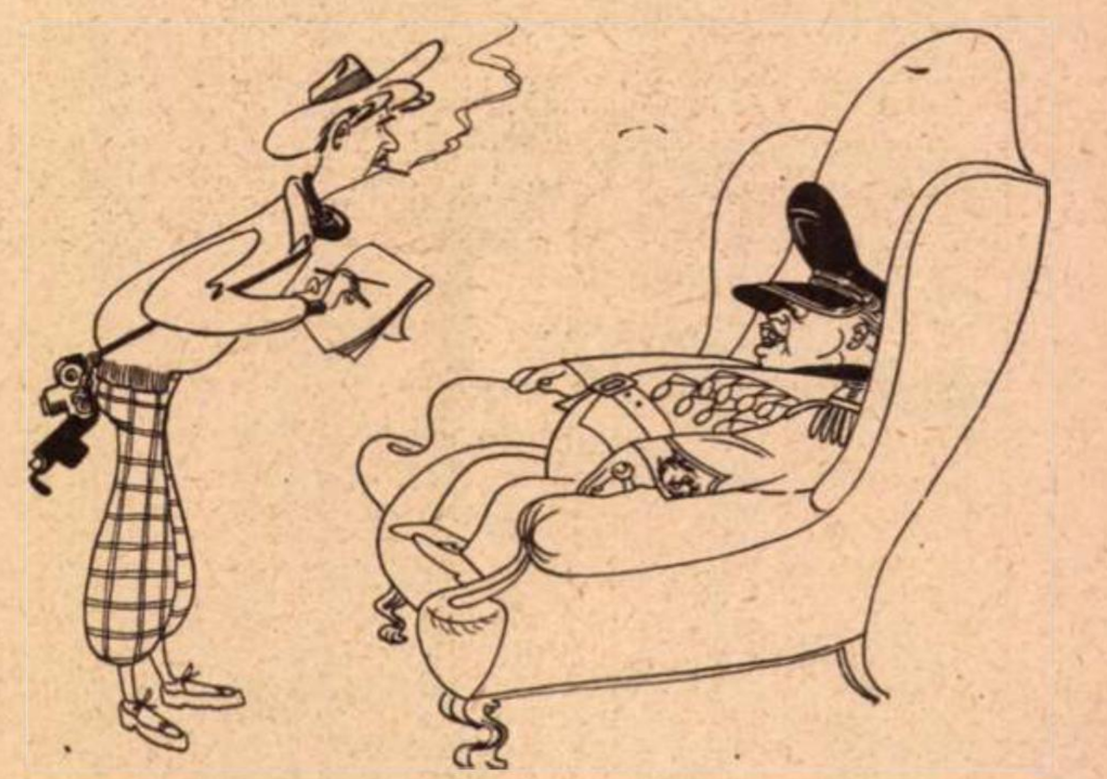
— Hány másolat kell abból a levélből, amelyben bejelentjük, hogy egyheti szünetet kérünk a fegyverszüneti tárgyalásokra?
— Ötvenkét példányban írja meg. Így egy évre el leszünk látva, ha minden héten elküldünk egyet az északkoreaiaknak.

Jómadarak találkoznak

— Szervusz Kurt, hát téged is kiengedtek?
— Hogy-hogy? Engem be sem csuktak...

Tito nyilatkozik

Tito: Írja szerkesztő úr. Az én rendszerem csak annyiban különbözik a marxizmustól, hogy a marxizmus célja a kizsákmányolás megszüntetése, az én rendszeremé pedig ennek az ellenkezője.

Le a bürokráciával!

Nézzük csak meg ezt a mikroszkópot!

Iskolánk a természettudományos oktatás előmozdítása érdekében az elmúlt iskolai évben mikroszkópot kapott, amely hibás volt. A minisztérium rendelete értelmében a hibás mikroszkópot javítás céljából a Műszeripari Készletező Vállalatnak küldtük el. A vállalatnak május 1-ig kellett volna visszaküldeni a kijavított mikroszkópot. Még ma sem kaptuk vissza.

A visszaküldési határidő után, május 22-én levélben sürgettük a mikroszkópot. A Műszeripari Készletező nem válaszolt. Július 26-án ismét sürgető levelet írtunk. Ugyanakkor jelentést tettünk a minisztériumnak is.

Július 30-án végre közölte a Műszeripari, hogy az Iskolai Taneszközök Gyárához forduljunk. Írtunk az „Iskolainak", de ők se válaszoltak. Meg kell jegyezni, hogy a minisztérium sem válaszolt.

De ez még semmi! Pótlencsét is igényeltünk. Ugyanis mikroszkópunkat nagyobb hatásfokú lencsesorozattal is bővíteni akartuk. Erre anyagi fedezetünk volt. A pénzt azonban nem tudtuk elkölteni, mert képtelenség kikutatnunk, hogy ki az illetékes a lencse ügyében.

Az Ofotértnél azt mondották, hogy a Műszergazdasági Iroda a kiutaló. A Műszergazdasági nem válaszolt. Sürgetésünkre sem. Legnagyobb meglepetésünkre a Műszergazdaságihoz írott két levelünkre hosszú idő után a Kohó- és Gépipari Minisztérium válaszolt. A Műszeripari Készletező Vállalathoz irányították bennünket. Könnyű elképzelni, milyen érzésekkel fordultunk a Műszeripari Készletezőhöz. Mégis írtunk nékik a lencse ügyében is. Már meglepetést sem okozott, hogy egyáltalában nem válaszoltak.

Most már — gondoltuk — csak a Ludas Matyi segíthet, mert nincs bátorságunk egyetlen „Műszer" címü vállalathoz sem fordulni.

Somogyi Lajos igazgató
Timár László biológus tanár
Simontornya

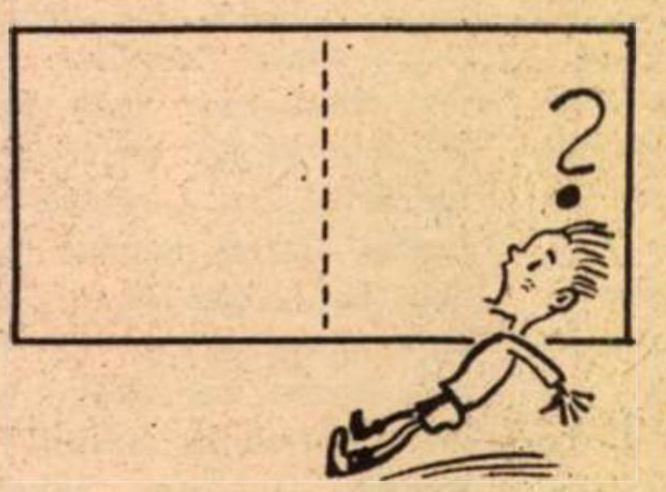
Egy kis matematika

A Közoktatásügyi Minisztérium nevelési főosztálya 1950-ben mértankönyvet adott ki az általános iskolák VI. osztálya számára. Ma is ebből a tankönyvből tanulnak a diákok.

A 10. oldalon vastagbetűs nyomással a következő „szabály" olvasható:

„A téglalapot bármelyik középvonala két egybevágó téglalapra bontja, két középvonala pedig négy egybevágó téglalapra."

Ennek a szabálynak első része nagyon vicces. Íme:

Szerény nézetem szerint a fenti ábra téglalap, a szaggatott vonal pedig az egyik középvonal. És csodák csodája — nem két egybevágó téglalapot, hanem két egybevágó négyzetet nyertünk.

Nem tudtam, hogy a mértanban is erősíti a kivétel a szabályt. De ha így van, akkor illenék a kivételt mindjárt a szabállyal egyszerre közölni.

Ruttkay György,
az Ujpesti Fémöntőde olvasztója

Miért nem fizetnek?

Huszonegytagú brigádunk a Ceglédi Gépállomás tulajdonában lévő cséplőgép mellett dolgozott. A Kecskeméti Kísérleti Gazdaság ceglédi üzemegységében 59 078 kilogramm minőségi gabonát csépeltünk. Még ma sem kaptuk meg a bérünket. Hónapok óta küldözgetik a brigád tagjait a közellátási hivataltól a gépállomásig és vissza — minden eredmény nélkül. Miért nem fizetik ki a huszonegy ember bérét?

Baranyi Ferenc
Cegléd, XI. ker., 18. dülő

A megdicsőült Zsóri

Akik a Bükkvidéki Gyógyfürdő V. fürdőibe utaznak, az autóbusz oldalán ezt a feliratot olvashatják: „MEZŐKÖVESD—ZSÓRIFÜRDŐ".

Ki ez a Zsóri? Akik a környéken laknak, azok jól tudják... Főszolgabiró volt, aki terrorral választatta meg magát MÉP képviselőnek. Akik nem szavazták rá, azokat kegyetlenül végrehajtatta, akkor is, ha a törvény értelmében erre nem lett volna joga.

Zsórit elsöpörte a nép haragja, de „emlékét" híven őrzi Zsórifürdő és az autóbusz felirata. Sürgősen változtassák meg Zsóri-fürdő nevét!

Lengyel Gyula
átképzős

Balinkabányán nem könnyű ebédelni

Balinkabányán dolgozom. A konyha és az ebédlő közös épületben van. Az ebédlő 50 férőhelyes. Azelőtt padok is voltak az asztalok mellett, de három héttel ezelőtt egyik napról a másikra elvitték a padokat. Állva kell ebédelnünk. Van, aki rádől az asztalra, mások ráülnek. Olyan dolgozó is akad, aki a földre ül. Az ablakpárkány is zsúfolva van. Kitűnt, hogy a padok nem a bánya, hanem az ugyancsak Balinkabányán működő Gyárépítő Vállalat tulajdonában voltak. Arra gondoltak, hogy miért üljenek a bánya dolgozói a Gyárépítő padján: ezért vitték el.

Ha bemegyünk az ebédlőbe, így biztatjuk egymást: „Vigyázz, ne ülj a padra, mert frissen van mázolva!" Sajnos, ez csak vicc, mert még frissen mázolt padunk sincsen.

Bónis Zoltán
Balinkabánya

Hiába tejelt bravurosan Bimbó

1950 tavaszán Bimbó nevű tehenem több mint 200 százalékra teljesitett. Az évi beadás túlteljesitőjének jutalmul néprádiót ígértek. Nagy József tejcsarnokos közölte velem, hogy mivel az előirt 450 liter helyett 900 liter tej volt a beadásom, a kitűzött néprádiót én kapom meg. Adamcsek Pál közellátási ügykezelő ugyanezt közölte. Azóta két év telt el, de még mindig nem kaptam meg a jutalmat. Már szégyelem magam Bimbó előtt is. Kérlek, Ludas, keresd meg, ki hallgatja a jó műsort az én rádiómmal.

Jasztrabszki Mihály
Nőtincs, Nógrád-megye

Az Üllői-úton drágább

A Kinizsi Üllői-úti sporttelepén 3 forintba kerül a diákjegy. A kispesti és az újpesti stadionban csak 2 forint. Miért drágább az Üllői-úton?

A futballátogató diákok ezrei.

Ötven százalékos különbözet

Mindenki nagyon örült annak, amikor kormányzatunk 60 fillérről 50 fillérre szállította le a péksütemény árát. Amikor 60 fillér volt a zsemlye, akkor a vendéglátóipari üzemekben és az Utasellátónál is 85 fillérért árusitották a péksüteményt. Ez a fogyasztói árhoz viszonyitva 41,67 százalékos különbözetnek felelt meg. Most, amikor 50 fillér a zsemlye, az Utasellátó 75 fillérért árusitja, ami 50 százalékos különbözetet jelent. Miért magasabb a százalék a leszállított áru zsemlyénél, mint a 60 filléresnél volt?

Gabos György
XIII., Csanádi-utca 25.

Ingyenmunka Eleken

Ez év júniusában az eleki Tanács ajánlatára az ottani szociális otthon alkalmazott mint takarítónőt. Huszonhárom napig dolgoztam, akkor elküldtek, de fizetést nem kaptam. A gondnoknő azt mondta, hogy forduljak a Tanácshoz, a Tanács azt mondta, hogy forduljak a Járási Tanácshoz, a Járási Tanácsnál Tinkó István előadó azt mondta, hogy forduljak a gondnoknőhöz, annyit fordultam, hogy már egészen beleszédültem, de a fizetésemet még mindig nem kaptam meg. Vincze Gyula VB-elnök megígérte, hogy elintézi az ügyemet, írtam is neki egy levelet még július végén, a választ most kaptam meg: ő is elutasitott. Elhatároztam tehát, hogy végül is a Ludashoz fordulok. Kedves Ludas, te tudod, hova kell fordulni, fordulj oda, ahova kell és segíts megszerezni becsületesen elvégzett munkám bérét.

Turbucz Rozália.
Szövetség-utca 2/b.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

TITOKZATOS TÖRTÉNET

Rawlings, az angliai USA-megszálló csapatok tábornoka kihörpintette az utolsó pohár pezsgőt és felkelt az asztaltól. A szárnysegédje odaugrott hozzá:

— A kocsit, tábornok úr?

— Nem, — csuklott a tábornok. — Gyalog megyek haza, hogy egy kicsit hukk... kiszellőztessem a hukk... a fejemet hukk...

És tántorogva nekivágott az éjszakai Londonnak.

Arra gondolt, hogy mennyivel kényelmesebb volna négykézláb járni, ha nem értenék félre ezek a furcsa angolok. Valaki rákiáltott:

— Egy pillanatra, tábornok úr!

Csodálkozva nézett körül. Sehol egyetlen élőlény, csak Nelson szobra odafent a talapzaton.

— Halló — csuklott egy nagyot. — ki beszél?

— Én, — felelte szárazon a talapzatáról Nelson.

— Badarság — legyintett a tábornok. — Egy szobor nem beszél.

— Általában nem is szoktam — mondotta Nelson. — Most is csak azért térek el a szokástól, mert valami fontosat akarok magának mondani. Nézze, tábornok úr, maguk megszállták Angliát, elvették a függetlenségünket, nyomorba döntötték az országunkat. A hajóhadunk élére amerikai tengernagyokat raktak, Britanniából, a tengerek oroszlánjából a tengerek pincsikutyáját csinálták.

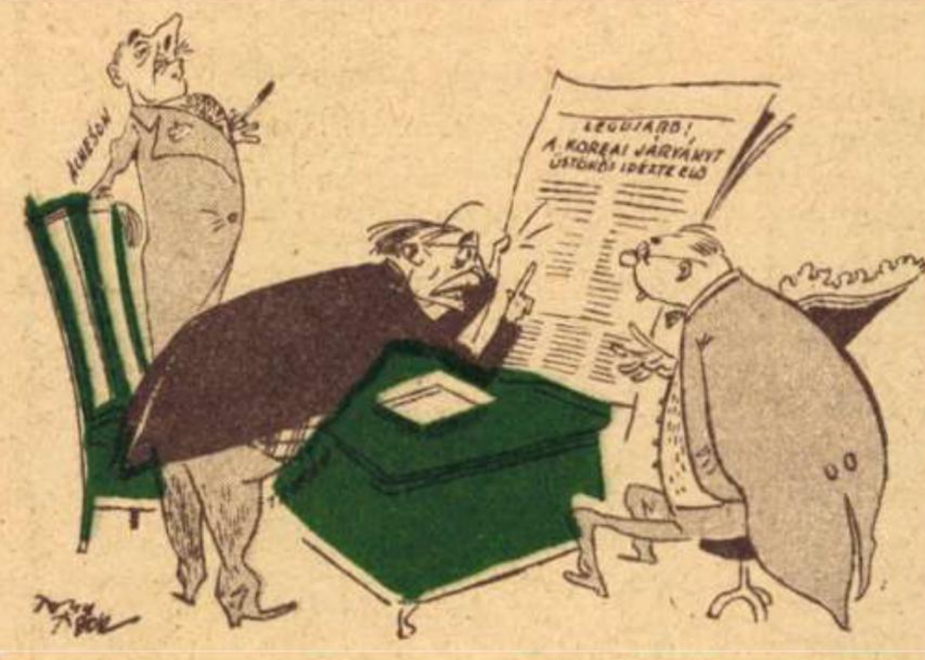
— Mit óhajt? — csuklott türelmetlenül a tábornok. — Nem érek rá csevegni magával, nekem sürgős rosszullenni valóm van! És egyáltalán, kicsoda maga tulajdonképpen?

— Nelson tengernagy vagyok — csattant fel Nelson.

— Ahá! — üvöltötte a tábornok. — Szóval Nelson tengernagy. Úgy látszik, kikerülte a figyelmünket! Majd intézkedem, hogy vigyék át Newyorkba. Egyetlenegy brit tengernagy se legyen Angliában...

Truman, mint üstökös

(Egy belga lap szerint a koreai járványokat egy üstökös idézte elő.)

Truman (a belga követhez): Sértés akar ez lenni, vagy megtiszteltetés?

RENDES ÜLÉS

(Az angliai Cheltenhamben hetenként háromszor táncmulatságot tartanak az amerikai katonák a városházán.)

Polgármester: A városi tanács rendes ülését megnyitom!

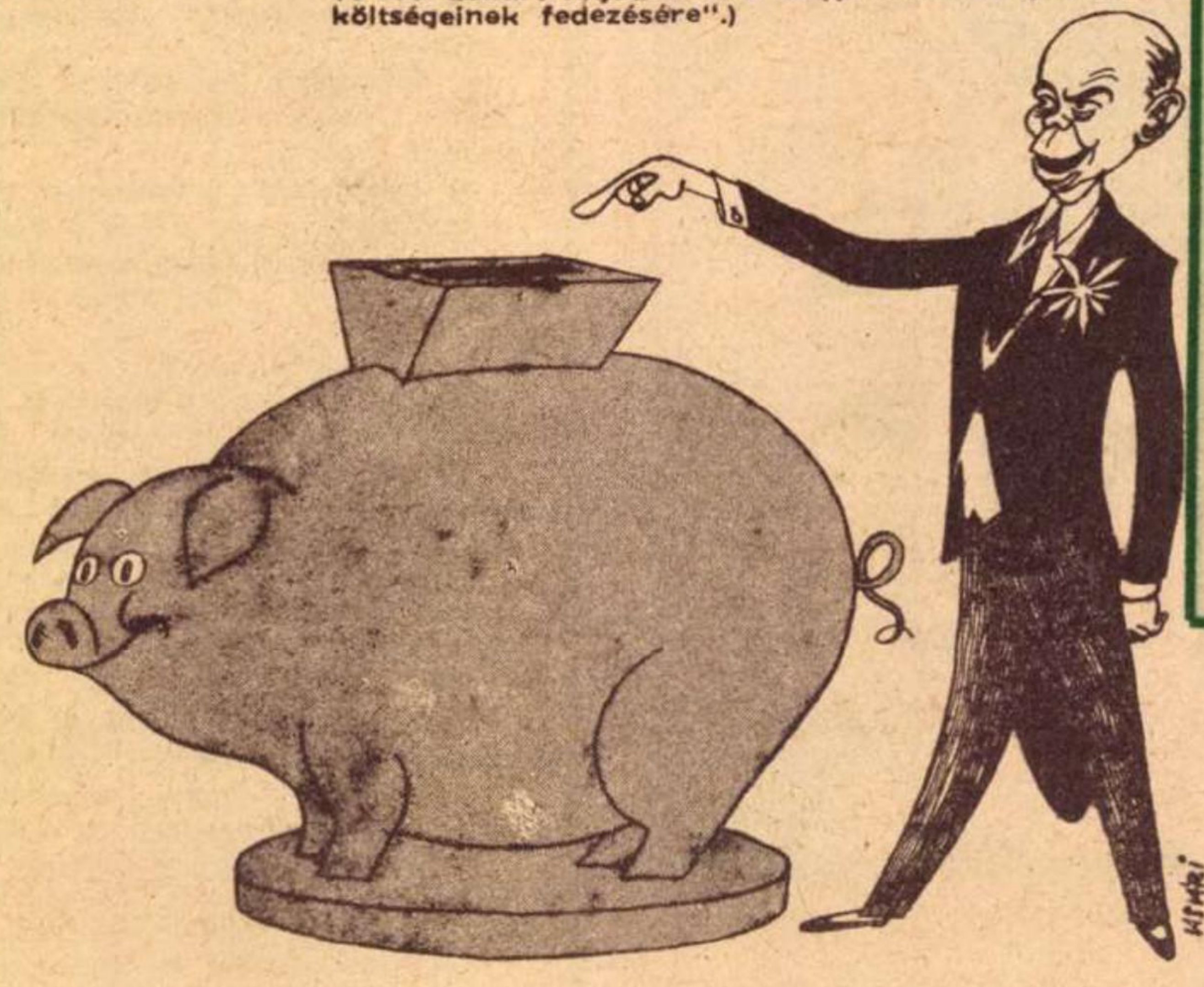
A japán kormány gésákat vetett be a választási harcba

A táncot a megszálló amerikai katonaság tanította be.

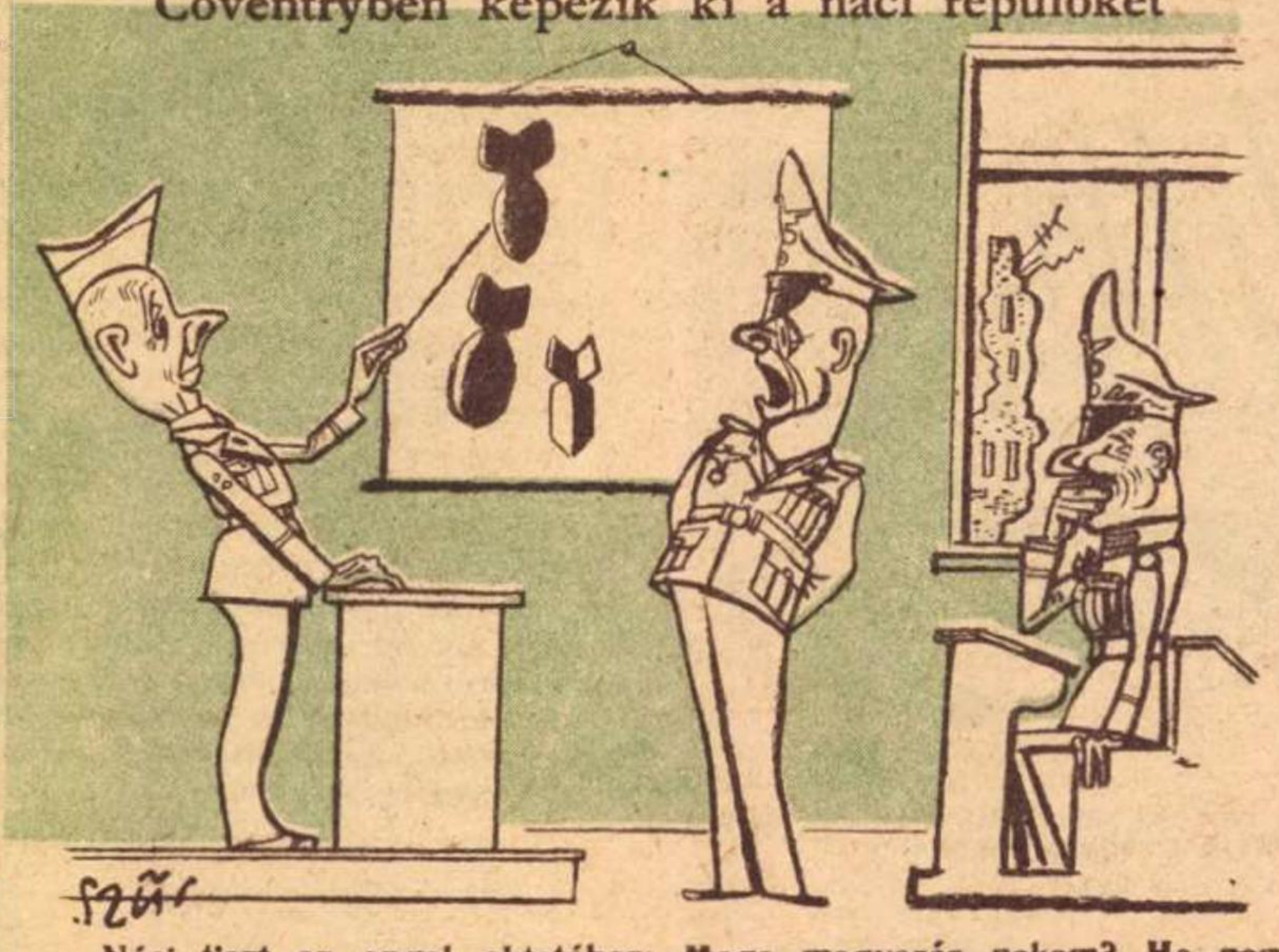
A köztársasági párt választási urnája

(Nixon szenátor, a köztársasági párt alelnök-jelöltje 16 000 dollárt fogadott el a nagytőkésektől „szenátori költségeinek fedezésére".)

Eisenhower: Ideszavazz!

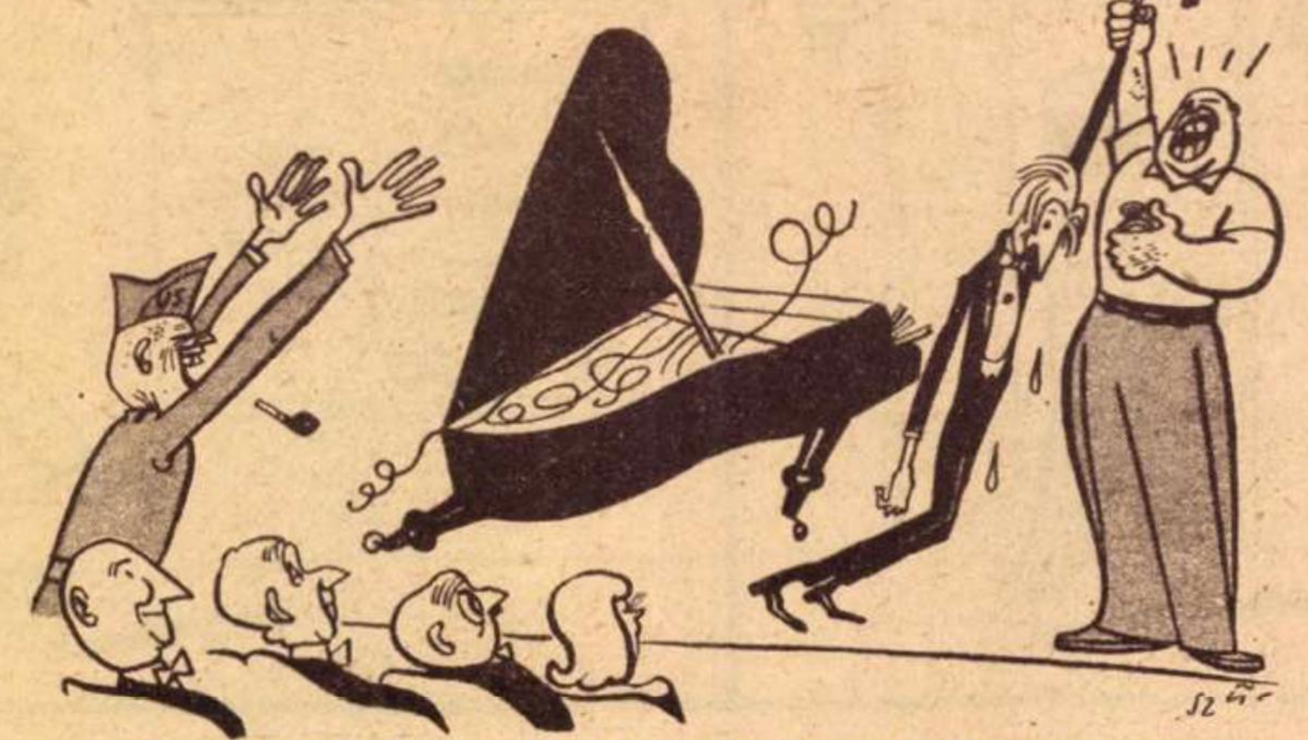
Coventryben képezik ki a náci repülőket

Náci tiszt az angol oktatóhoz: Maga magyaráz nekem? Ha nem kapja el a fejét, amikor mi Coventryt bombáztuk, most nem oktatna engem...

REKORD!

(Bonnban távzongorázó versenyt rendeztek amerikai módra.)

— Győz Wilhelm Droschke, 225 óra 37 perc 16 másodperccel!

EGY RÖPGYŰLÉSEN

Az osztályvezető befejezte a kölcsönjegyzési röpgyűlésen tartott beszédét. Kezdődtek a hozzászólások.

Pálinkás az első sor balszélén ült. Azt tervezte, hogy megindokolja, miért emeli fel ezerről ezerkétszázra azt az összeget, amelyet eredetileg a jegyzésre szánt.

— Kezdjük talán Bokor elvtárssal, — mutatott rá a jobbszélre az osztályvezető.

Bokor felszólalásának gondolatmenete ugyanaz volt, mint amit Pálinkás akart elmondani.

— És ezért — fejezte be szavait, — nem ezer, hanem ezerötszáz forintot fogok jegyezni.

Pálinkás ezután elhatározta, hogy ő is ezerötszázat fog jegyezni, de nem akarta ugyanazt mondani, amit Bokor.

Gyorsan átgondolta, hogy mit kapott ő és minden dolgozó az utolsó évben a népi demokráciától. Ezeket akarta felsorolni.

De Fogarasi megelőzte. Pontosan ugyanerről beszélt.

— Kilencszázötven forint a fizetésem — hangzott utolsó mondata, — de én is ezerötszázat jegyzek.

Pálinkás újból átcsoportosította gondolatait. A mai gyerekek vidám, gondtalan életéről akart beszélni.

Négy rövid bejelentés következett. Már csak Dános volt előtte.

Amikor Dános felállt, kitárta karjait és látszott rajta, hogy lelkes beszédet akar mondani. Pálinkás aggódni kezdett. Félt, hogy Dános is lelövi felszólalását és buzdító beszédében saját gyerekkoráról, valamint a gyermekek szép életéről beszél.

Aggodalma valóra vált...

Dános olyan átérzéssel beszélt, hogy amikor leült, többen, akik már felszólaltak, újból felálltak és bejelentették, hogy felemelik jegyzésüket.

Ekkor került sor Pálinkásra. Már nem volt idő arra, hogy új beszédet gondoljon át. Csak ennyit mondott:

— Ezerkétszáz forint fizetés, kétezer jegyzés!

Lelkesen megtapsolták. Neki volt a legnagyobb sikere...

P. I.

Aminek nem szabadna lennie

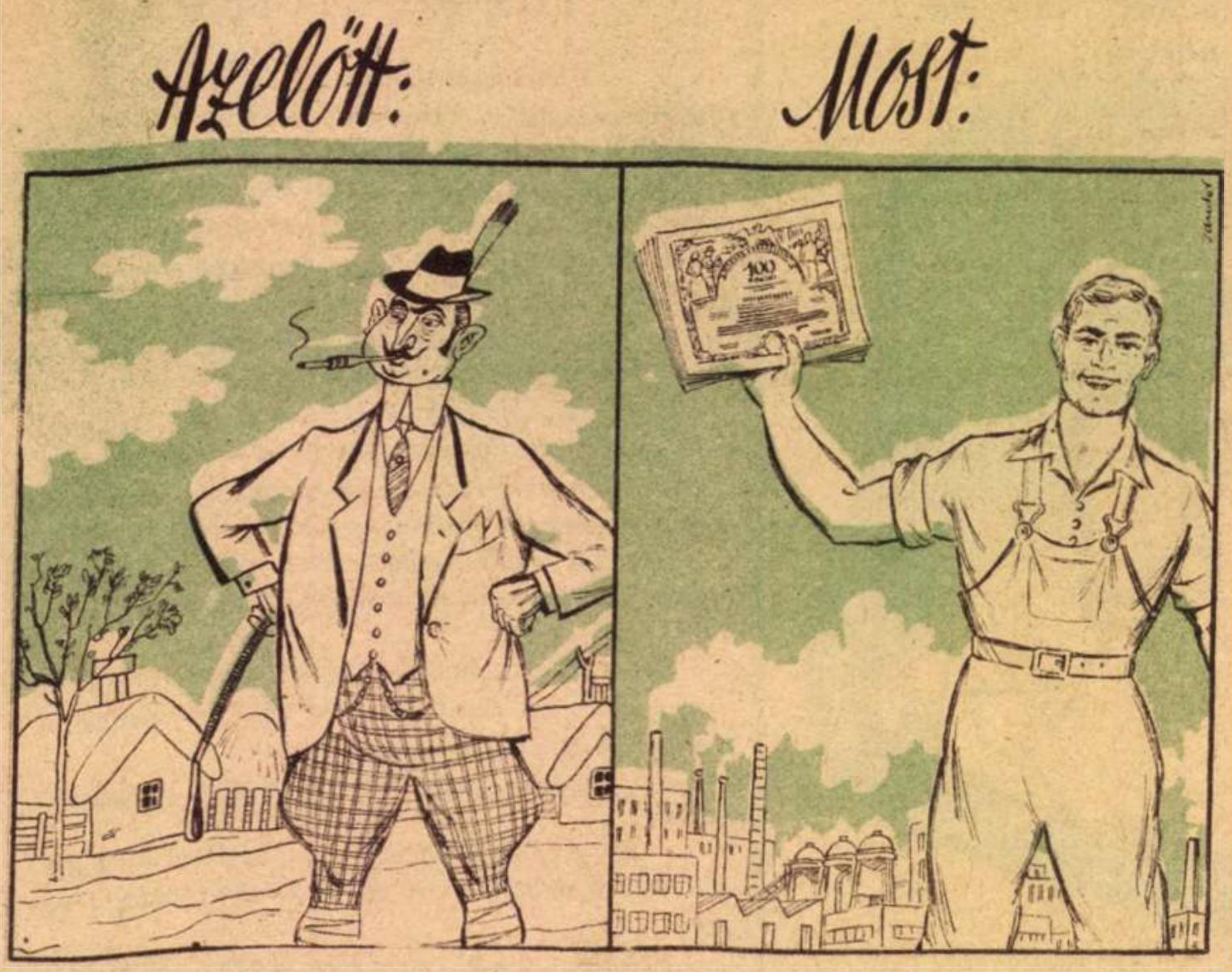
(Sok a durvaság a futballmérkőzéseken.)

Nem kell hozzá valami nagy jóstehetség

— Mutasd a tenyeredet, Lalikám!
— Tessék!
— Megjósolom, hogy a selejtes öntvényeket, amelyeket tegnap öntöttél, a minőségi ellenőr nem fogja átvenni!

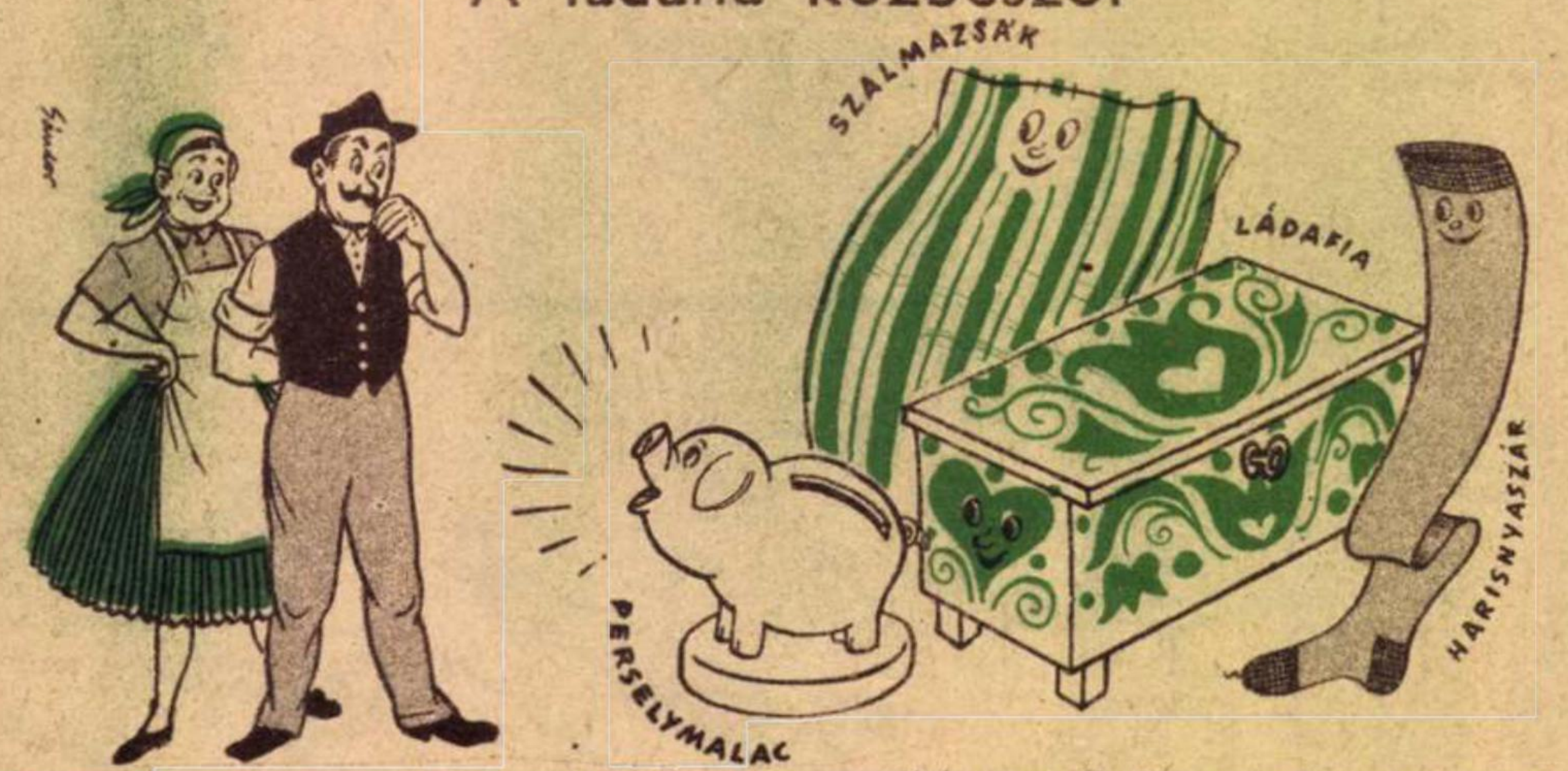
A jegyző úré volt a falu. A jegyző elvtársé az ország.

Okos beszéd

— Látja, Erzsi néni, ez mind négylábú kamat!
— Hogy-hogy lányom?
— A tavalyi kölcsönjegyzésből lett a gépállomás, abból a többtermelés, abból a több jövedelem, a több jövedelemből meg ezek a jószágok!

A ládafia közbeszól

— Azért jöttünk, édes gazdám, hogy megmondjuk: nem jó dolog, ha bennünk tartod a megtakarított pénzedet, sokkal jobban teszed, ha Békekölcsönt jegyzel rajta!

A SKÓT

Péteri bácsiról azt terjesztették az asztalosműhelyben, ahol dolgozott, hogy tíz fillérért megenné a patkánymérget is. Nagy kuporgatónak tartották, aki kotlik a pénzén és inkább levágatná a félkarját, semhogy egy garast fölöslegesen eldobáljon. Azt rebesgették róla, hogy lehajtott fejjel járja az utcákat és két fillértől a lilán mosolygó százasig mindenféle pénz után szimatol s imigyen keresi a szerencséjét. Hogy mi igaz, mi nem, nehéz eldönteni, az biztos, hogy főleg azok pusmogták mindezt, akik inni hívták Péteri bácsit, de ő nem akarván lecsacsisodni, egy fröccs beszívása után idejében hazapárolgott. Azt azonban sikálókefével sem lehetett róla lesúrolni, hogy skót.

Ezekután, mikor a békekölcsönjegyzők meghallották, hogy a Skóciából idevetődő Péteri bácsi milyen nehéz anyag, fejüket vakarták.

„Majd én vállalom" — mondta Beczur Pista — „hogy mindent megmagyarázok az öregnek!" És népnevelői tekintélyét magára öltve máris fölkereste skótunkat.

Parolázás, időjárásról való csevegés után Beczur Pista némi torokköszörülés után a tárgyra tért:

— Ugye tudja, miről van szó, Péteri bácsi?

A vén gyalázatos tette magát, mintha ma született csecsemő volna és átkozott cinizmussal vetette oda: nem a, nincs tudomásom róla . . .

A népnevelő nyelt egy keserveset s előbb körüludvarolta az öreget, hogy ő milyen jó munkás, aztán kitálalta a gonosz papus elé, hogy a Réti Pista milyen hejre gyerek, egyszuszra ezerötszáz forintot jegyzett.

— Szép pénz, — szűrte a szót fukaron Péteri bácsi, és komoran bámulta az előtte heverő deszkát.

— Ugye szép? — kapott a szón a népnevelő, és érezte, nehéz kenyér lesz a korlátolt aggnak megmagyarázni, hogy milyen jó volna a nagyszerű példát követni is.

— Mert az úgy van . . . — akarta folytatni mondókáját, s elhatározta, hogy most mindent elmond, ami szépet csak tud és a tények erejével fogja meggyőzni ezt a szalonnabőrrágó zsugorit.

— Tudom, hogy van — mondta nyugodtan Péteri bácsi s utána mint a kő hallgatott, de mintha valami fanyar gúny mozgatta volna a bajszát.

Egyre keményebb a dió, vélte a népnevelő s magában szidta az öreget, hogy mért nem tudja belátni az ügy igazát s mi az ördögnek hagyja, hogy ő itt kínlódjon vele. Újra rákezdte: A multban . . .

— Rondaság volt — jegyezte meg Pista bácsi, — évekig egy nadrágban jártam, kölcsöncipőben esküdtem, kölcsönpénzen házasodtam, csak a feleségem volt egészen az enyém.

— Na látja, — lélekzett föl a népnevelő, — ugye nem is kell továbbbeszélni, mert...

— Nekem nem — vágott hirtelen közbe Péteri bácsi, — mert én ezernyolcszáz forintot jegyzek.

— Hogyhogy? — kapkodott idegesen és hitetlenül a népnevelő. Mondhatom, szívettépő látvány volt őt nézni.

— Ennyire telik — közölte magátólértetődőn a skót s ugyanekkor évődve kérdezte: — Hát a népnevelő elvtárs hogy áll ezen a téren?

Az azonban meg se hallotta, egyre azon álmélkodott s magában motyogta: nahát, milyen szép . . . szép, hogy ez a zsugori vénség így kitett magáért.

Péteri bácsi pedig, mintha kitalálta volna Beczur Pista gondolatait, csúfondárosan mondta búcsúzóul:

— Mert, fiatal barátom, nagy skót vagyok ám én, igen-igen zsugori vagyok én, ha arról van szó, hogy a második fröccs után megigyam-e a harmadikat. De a jövedelmező befektetéseket szeretem. Azt igen nagyon szeretem . . .

Nagy S. József

— Hova, hova Szakács elvtárs, tán bevásárlásra készül?
— Arra bizony!
— Aztán mit vesz?
— Mindent! Békekölcsönt jegyzek!

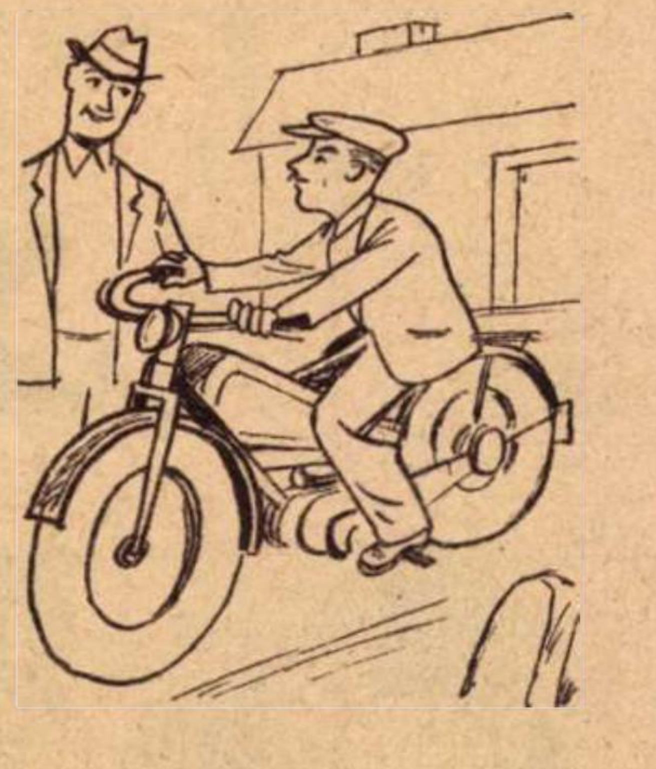
Pistikének igaza van

— Anyuka, ne tedd szekrénybe a' megtakarított pénzedet, a szekrény nem tud nyereményt kifizetni!

JEGYZÉS ELŐTT

— Megyek, jegyzek ezer forintot! De ha most nyerek, nem fogok rajtaülni a nyereményen!
— Miért, eddig rajtaültél?
— Most is rajtaülök, mert ezt a motorkerékpárt vettem a nyereményből . . .

EGYSZERŰ TÖRTÉNET

